

Preoblikujoča moč vere

v življenju
apostola Petra

Duhovna družina
"Delo"

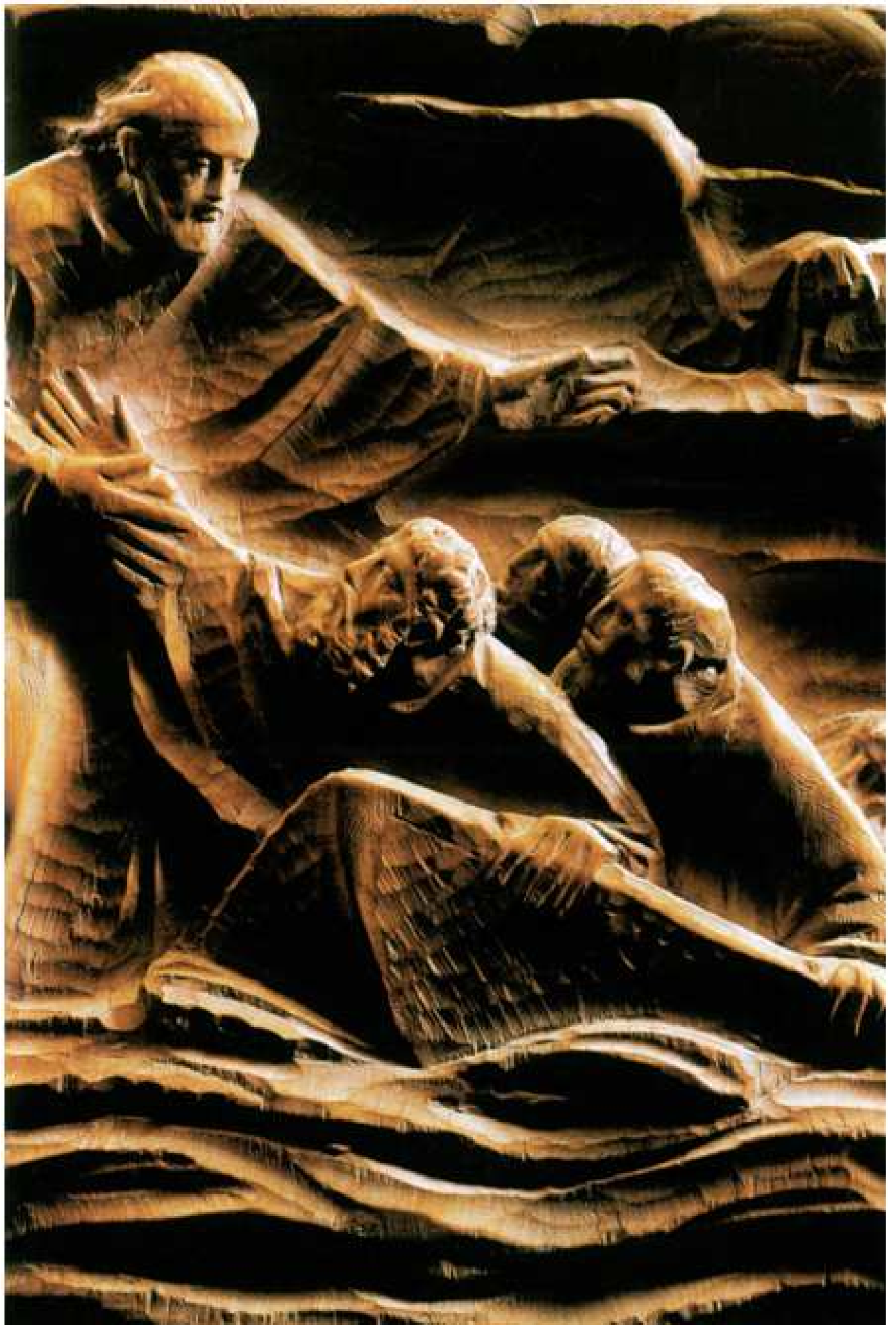

Preoblikujoča moč
vere
v življenju
apostola Petra

Duhovna družina
"Delo"

Imprimatur
Raphoe, 1. julij 2000
+ Philip Boyce OCD

© 2012
Duhovna družina »Delo«
Kotna pot 8, Voglje,
4208 Senčur
www.daswerk-fso.org

U v o d

“Vera je človekov 'da' Bogu, njegov 'Amen'” (papež Janez Pavel II.). »Da« Bogu je Peter izgovoril že dolgo pred svojim prvim srečanjem z Jezusom. Bil je veren Jud, ki je poznal Mojzesovo postavo in preroke. Ob sobotah je hodil v sinagogo, redno je molil in se ravnal po predpisih judovske vere. Srečanje z Jezusom pa je vendar vodilo h korenitemu preoblikovanju vsega njegovega življenja. V velikodušni ljubezni do Jezusa je Peter zapustil svoje domače življenjsko okolje. Predvsem pa je prišlo do velike spremembe v njegovem mišljenju. Gospod ga je uvedel v svet vere, pomagal mu je izgovoriti - »da« Bogu - na vseh področjih življenja, ne le z besedami, ampak z dejanji. V teku let, in po mnogih izkušnjah, je iz mladega moža, ki je bil v svojih dejanjih spontan in ga je bilo mogoče navdušiti ter je sam sebe imel za pobožnega in poštenega človeka, postal mož vere, upanja in ljubezni.

Bog je ribiča Simona z Genezareškega jezera izbral zato, da postane skala Cerkve in namestnik njegovega Sina. To edinstveno izvolitev Petra po Bogu, njegovem Očetu, je imel Gospod vedno pred očmi. Zato se je na poseben način obračal nanj. O njegovi poti vere in spreobrnjenja nam evangelisti poročajo več, kot o notranjem preoblikovanju vseh drugih apostolov. Gospod je hotel, da bi postal vreden prejemnik velikega daru »biti skala«, ki jo je podaril svoji Cerkvi za njeno romarsko pot do njegovega slavnega, ponovnega prihoda. Petrova pot je zgled za vse, ki ljubijo

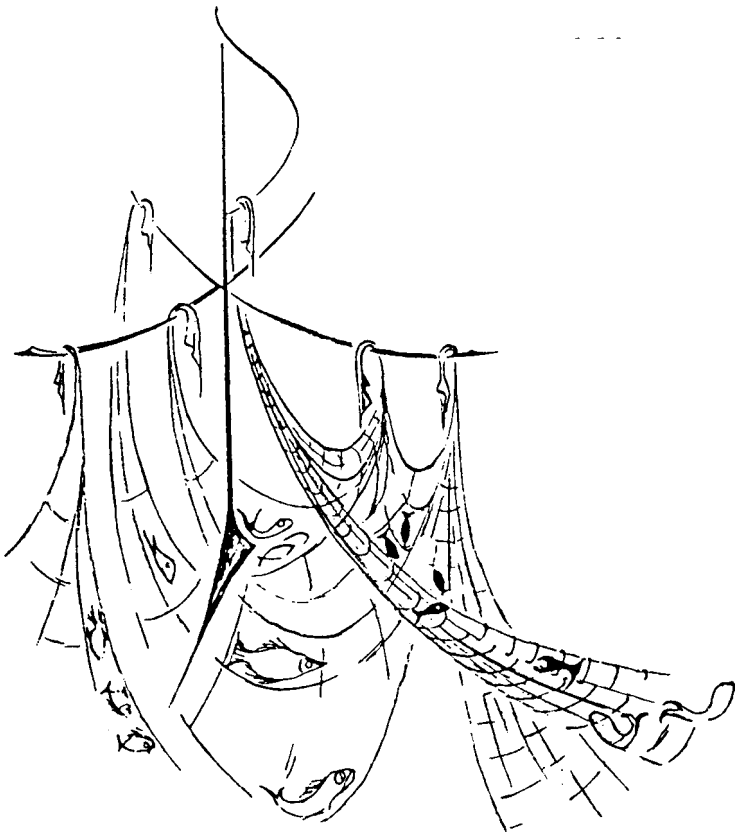
Kristusa in hočejo hoditi za njim, posebno za tiste, ki so izvoljeni in poklicani, da so deležni pastirske službe v Cerkvi in so v Kristusovem imenu odgovorni za druge. Naslednje strani vabijo, da gremo s Petrom v šolo vere in v svojem življenju podoživljamo tisto notranje preoblikovanje, kakršno nam je prikazano v Petru: po razsvetljujoči luči besed njegovega Učitelja, s pošteno pripravljenostjo njegovega srca in v moči božje milosti.

Naslednje duhovno premišljevanje navdihujejo uvidi v luči vere matere Julije Verhaeghe (1910-1997), ustanoviteljice duhovne družine "Delo", ki je v svojem življenju pogosto premišljevala Gospodovo modro, vzgojiteljsko delovanje in pot vere apostolov. V posameznih citatih pride sama do besede.

Bogat ribji lov in poklic Petra – Delovanje v veri

Lukov evangelij navaja najprej bogat ribji lov, potem pa poklic Petra. Ta dogodek ob Genezareškem jezeru nam odgovori na dve vprašanji: Kaj pomeni delovati iz vere in kakšni so sadovi dejanja vere? Evangelist nam poroča naslednje: Bilo je ob Genezareškem jezeru. Jezus je govoril ljudstvu iz Simonovega čolna. Ko je nehal govoriti, je rekel Simonu in njegovim spremljevalcem: *“Odrini na globoko in vrzite mreže za lov!”* (Lk 5,4). Simon pa mu je odvrnil: *“Učenik, vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli”* (Lk 5,5). Peter, ki je imel dolgoletne izkušnje iz ribištva, je bil ta trenutek pred težavo, pred izzivom. Kaj naj naredi na Jezusov ukaz? Tesar je ukazal izkušenemu ribiču nekaj, kar

je v celoti in popolnoma nasprotovalo njegovi poklicni izkušnji. Ponoči je bil ribolov mnogo obetavnejši. Če že ponoči niso nič ujeli, tedaj je bila podnevi verjetnost za dober ulov še veliko manjša. Razen tega je bil Peter že utrujen po neuspeli in težavni delovni noči. Po drugi strani je občudoval Jezusa. Že v Kafarnaumu je sli-

šal njegovo pridigo, ki je naredila nanj globok vtis (prim. Lk 4,31-32), in je bil priča čudežne ozdravitve svoje tašče ter drugih bolnikov in obsedenih (prim. Lk 4,33-41).

Peter je v tej uri doživel notranjo napetost: po eni strani je bil kot ribič poln treznega razmišljanja, po drugi strani pa je bil poln ljubezni in občudovanja do Jezusa. Zanj je bilo nekaj novega, da je ta mož iz Nazareta, ki je nagovarjal množice, hotel svetovati tudi v zadevah, v katerih ni bil nikakršen strokovnjak. Peter je ljubil Jezusa, spoštoval ga je in ga nagovarjal »učenik«. Zato je v svojem spontanem načinu takoj dodal: *“Na tvojo besedo bom vrgel mreže”* (Lk 5,5). In storil je tako.

Peter je v veri storil dejanje, ki je – gledano po človeško – nasprotovalo njegovemu ribiškemu znanju. Sledil je Gospodovi besedi in ubogal. Odpovedal se je temu, da bi Jezusovemu pozivu postavljaj nasproti “če” in “ampak”. Presegel je tiste utemeljitve opravičevanja, ki so mu jih predlagali njegovo mišljenje, njegovi čuti, njegova sodba in njegove izkušnje. Presegel je meje človeške narave; deloval je nadnaravno. Peter je v tej uri dokazal, da ni hotel biti le Jezusov občudovalec, ampak ga je bil pripravljen ubogati v ljubeči veri. Umaknil je svoj jaz in se odpovedal, da bi delal le tisto, kar je mogel razumeti. Podredil je svojo človeško resnico božji resnici in božji volji.

Tu vidimo, kaj je dejanje vere. V svojem bistvu ni v nekem religioznem čustvu ali religiozni misli, ampak v dejanju, ki gre preko človeških meja in jih presega. Verska čustva spremljajo naše življenje vere in verske misli nas vodijo v svet vere. Da bi pa postali zmožni dojeti Boga korak za korakom v njegovi veličini in veličastvu in dospeti do notranjega razumevanja njegove resnice in ljubezni in da bi mogli spoznati njegovo voljo, moramo vršiti dejanja vere. Jezus je od Petra zahteval čisto dejanje vere, ki ne tehta, niti ne razlaga ljudi in okoliščin po svojih merilih, ampak v ljubezni, zaupanju in ponižni pokorščini izpolnjuje božjo voljo.

Vsak dan moramo

živeti iz vere,

enostavno

živeti iz vere.

mati Julija

Luka nam poroča, kako Bog poplača takšna dejanja vere: *“Zajeli so veliko množino rib, tako da so se jim mreže začele trgati. Pomignili so tovarišem v drugem čolnu, naj jim pridejo pomagat. Prišli so in napolnili oba čolna, tako da sta se skoraj potapljala”* (Lk 5,6-7). Če Gospod nekaj naredi, naredi dobro! Peter in drugi apostoli so mogli doživeti strmenje in veselje tistih, ki so pripravljeni vršiti dejanja vere. Vsa pričakovanja so bila presežena: Mreže so se začele trgati in čoln se je skoraj potopil zaradi preobilice rib! Kot

najboljši pedagog in edinstveni poznavalec človeškega srca je Jezus vedel, kako je mogel najbolje "zgrabiti" ribiča z Genezareškega jezera. Prepolna mreža je močno vplivala nanj: " ... njega in vse, ki so bili z njim, je obšla groza, ker so zajeli toliko rib" (Lk 5,9). Gospod je dal spoznati Petru svojo božansko moč na nov in nepričakovan način. Kljub dozdevni nesmiselnosti, da so ponovno vrgli mreže, je bilo to Petrovo dejanje vere bogato poplačano.

Zdaj bi pričakovali, da bo Peter z navdušenjem izrazil svoje občudovanje Jezusovega čudeža. Vendar je Peter "padel Jezusu pred noge in mu rekel: 'Gospod, pojdi od mene, ker sem grešen človek'" (Lk 5,8). Zakaj ravno sedaj skesano priznanje njegove krivde? Zakaj zavrne Jezusa: "Gospod, pojdi od mene, ker sem grešen človek" (Lk 5,8)? Zakaj nobene besede zahvale, ampak ta odnos ponižnosti? Nekaj velikega se je v tem trenutku zgodilo v njegovi duši! Ker je bil poslušen v veri, ni bila Petru podarjena le polna ribiška mreža, ampak tudi močna notranja luč. Ko je s svojimi spremljevalci s težavo vlekli polno mrežo na kopno, je zasvetila v njegovem srcu veličina Jezusa, njegovega ljubljenega Učenika. Dejanje ljubeče pokorščine vere mu je dalo obsežnejše spoznanje Boga in obenem poglobljeno spoznanje samega sebe. V večji meri se je zavedel svoje grešnosti. Njegovo klečanje in govorjenje je postalo neke vrste dejanje duhovne ponižnosti. Njegovo mišljenje, ki ga je obsijala božja luč, se je v češčenju (adoraciji) podvrglo in priznalo grešnost lastne osebe. Videl je, da vse njegovo

naravno znanje in zmožnost ne pomeni nič v primerjavi z Gospodovo božjo močjo!

Zdaj je Jezus videl, da je prišla ura, ko mu je mogel reči: *“Ne boj se! Odslej boš ljudi lovil”* (Lk 5,10). Jezusov odgovor je prišel nepričakovano. Sprejel je Petrovo ponižno priznanje. Ni mu dal možnosti za dolgo razmišljanje o sebi, ampak mu je po večnem načrtu svojega nebeškega Očeta zaupal novo poslanstvo. Brez nadaljnjih razlag mu je dal z novim spoznanjem tudi novo nalogo. Brez obotavljanja in ne da bi vpletel svojo nevrednost, so Peter in z njim Jakob in Janez v veri sprejeli novo nalogo. *“In pustili so vse in šli za njim”* (Lk 5,11).

Prišla je ura, ko je Peter začel hoditi za Jezusom. Na dan, ko je Peter verjetno zajel največ rib v svojem življenju, je iz ljubezni do Gospoda zapustil svojo družino, svoj poklic in svojo domovino Kafarnaum (prim. Mt 4,18-22). Res se je vsemu odpovedal. Pozneje bo Jezusu dokazoval: *“Poglej, mi smo vse zapustili in šli za teboj”* (Mt 19,27). Petrov novi dom je bila tesna življenjska skupnost z Jezusom in drugimi apostoli. Bila je nova družina, ki si jo je Gospod oblikoval iz tistih, ki so bili pripravljeni izpolniti božjo voljo: *“Kdorkoli izpolni voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, mi je brat in sestra in mati”* (Mt 12,50).

Gospod Petra ni poslal takoj. Najprej je bilo potrebno, da je Peter spoznal svojega Učenika in je moglo zrasti globoko

spoštovanje do njega. Za to je bil potreben daljši čas bivanja z Gospodom. Peter je bil prvi od njih, *“ki jih je on hotel imeti pri sebi in bi jih nato pošiljal pridigat ter bi imeli oblast izganjati hudobne duhove (Mk 3,14-15).* Jezus si je zadal nalogo, da pripravi Petra na to, da bi lovil ljudi in prevzel odgovornost za mlado Cerkev. Prihajajoča leta so bila predvidena, da bi očistila njegov značaj in vse njegovo mišljenje in z milostjo preoblikovala njegov način delovanja, reagiranja in odločanja. Peter naj bi postal drugačen ribič, namreč ribič, ki ne gradi v prvi vrsti na svojih človeških sposobnostih, ampak na Bogu, na njegovi moči in njegovi usmiljeni in pravični ljubezni. Gospod se je potrudil, da je Petra korak za korakom osvobodil navezanosti nase in napačne samozavesti ter ga vodil h gotovosti v veri. Hotel ga je voditi tja, da bi se v konkretnem življenju spreobrnil od nevere, ki se je vedno znova izražala v spontanah reakcijah, in bi obenem svoje številne človeške kvalitete, svojo življenjsko izkušnjo in svojo zorečo vero postavil v službo božjega kraljestva. Ta pot je bila za Petra včasih boleča, vendar je njegova ljubezen do Gospoda vedno bolj rasla. Petrova pot je vzpodbudna za vse, ki hočejo tudi danes hoditi po njej.

“Gospod nas usposablja, da vršimo dejanja vere. Daje nam moč, da moremo delati z ljubeznijo, ki jo prepaja njegovo usmiljenje in ki obenem izžareva veselje in smelost odrešenih, ki so postali božji otroci. Z vero moramo pričevati o moči milosti v nas (mati Julija).

Hoja po jezeru – Vztrajnost v moči vere

Petrovo pot spreobrnjenja osvetluje nadalje še drug dogodek na Genezareškem jezeru: *“Ob četrti nočni straži je prišel Jezus k njim. Ko so ga učenci videli, so se prestrašili in rekli: 'Prikazen je.' Od strahu so zavpili. Jezus se jim je takoj oglasil in rekel: 'Pogum! Jaz sem. Ne bojte se!' Peter mu je odvrnil: 'Gospod, če si ti, mi zapovej, da pridem po vodi k tebi’”* (Mt 14,25-28).

Peter je tu smelo izpovedal: Če je Gospod hodil po vodi, bi mogel tudi narediti, da bi tudi jaz hodil po jezeru. Peter je ljubil Gospoda in ob njegovem spontanem značaju se mu je vse zdelo mogoče. Vendar ni dovolj računal s tem, da bi tak čudež tudi od njega zahteval sodelovanje do konca. Jezus, ki je Petra poznal prav do dna, je takoj pristal na njegov predlog in rekel: *“Pridi!”* (Mt 14,29). Vedel je, da Petrov predlog izhaja iz njegovega prizadevanja za rast v veri, čeprav je ta skok v vodo še nosil v sebi elemente njegove vihrave narave. Spontana ljubezen do Učenika ga je pripravila do te pobude. Jezus jo je sprejel na svoji modri in potrpežljivi vzgojiteljski poti s Petrom. Obenem mu je hotel s tem dogodkom pomagati, da je dosegel nadaljnjo stopnjo v veri. *“In Peter je stopil iz čolna in šel po vodi k Jezusu”* (Mt 14,29). Vse je dobro šlo, *“ko pa je začutil močan veter, se je zbal. Začel se je potapljati”* (Mt 14,30).

Jezus mu je pomagal do začetka dejanj vere, toda Peter je moral dejanje nadaljevati sam. Poln vere je stopil v vodo. Tedaj pa je odvrnil pogled od Jezusa, začel je misliti po človeško, zavedel se je svojega nevarnega položaja, se osredotočil na neugodne danosti in se zbal. Pogumno je začel, a to ni bilo dovolj. Jezus mu je dal spoznati, da mora v veri tudi brez strahu napredovati in svojo spontano pobudo dokončati.

Peter se je začel izgubljati v naravnih danostih. Pustil je, da ga je premagal delni vidik resničnosti: moč viharja in potapljanje v vodo. Toda poleg te relativne resnice je pozabil celotno resnico: Gospodovo bližino v položaju, v katerem se je nahajal, in njegov klic, naj gre preko viharne jezera. V tej nočni uri je Jezus hotel, da bi Peter spoznal, da moč božjega Sina presega naravne zakone in vse zoprnosti in nasprotovanja v življenju. Njegova moč se

more pokazati tedaj, ko se človek zaradi težav boječe ne umakne, ne postane pasiven, ne začne dvomiti in ne popusti v že sprejetih odločitvah.

Kljub vsem strahovom je Peter vendar še zaupal, da ga more Gospod rešiti: “Gospod, reši me!” (Mt 14,30). Peter bi bil izročen viharju in bi utonil, če ne bi bil Jezus

posredoval: *“Jezus je takoj stegnil roko, ga prijel in rekel: ‘Malovernež, zakaj si podvomil?’”* (Mt 14,31). To so bile trde in obenem ozdravljajoče besede!

Istočasno z rešitvijo je Peter iz Jezusovih ust slišal resnico in drugi apostoli z njim. Da bi odvzel malovernost in dvom iz njihovega srca, je Jezus pomiril še vihar.

Petrov značaj je zaznamovalo spontano govorjenje in delovanje ter želja, da bi bil prvi in bi prednjačil pred drugimi. Imel je prirojeno voditeljsko naravo. Te značajske lastnosti so bile božji dar in so odgovarjale njegovemu prihodnjemu poslanstvu. Poklican je bil »biti prvi« izmed apostolov; da bi govoril v njihovem imenu; da kot prvi prizna Mesija; da na binkošti kot prvi oznanja veselo sporočilo in pri apostolskem koncilu nastopi in govori z duhovno oblastjo. Drzni Peter je bil po svojem značaju »prvi« in naj bi bil po božji volji za vedno v svoji službi kot najvišji pastir Cerkve. Toda preden je “uradno prvi” mogel na Bogu všečen način postati »prvi v značaju«, je potreboval še notranjo preoblikujočo milost in temeljito pot spreobrnjenja.

Mi vsi se večkrat najdemo v Petrovem položaju. Vsak pozna dvom kot posledico izvirnega greha in osebne krivde. Naučiti se moramo prepustiti se moči vere, da nas more odrešiti dvomov. Vero smo prejeli pri svetem krstu kot milost, vendar ta milost zahteva naše sodelovanje. Pot do žive vere nas potem stane veliko truda, če je naše merilo

preveč človeško mišljenje in ne tvegamo dovolj, da bi z dejanji verovali v to, da božja moč presega vsa človeška pričakovanja. Vero si pogosto otežujemo, ker v težavah dvomimo ali naredimo problem, namesto da bi v tem videli možnost za rast v veri in bi zaupali v milost. Petrov zgled nas vabi, da ostanemo čuječi, da se težave in težavne stopnje rasti, ki spadajo k življenju in verskemu zorenju, ne spremenijo v vrtajoče in nevarne dvome.

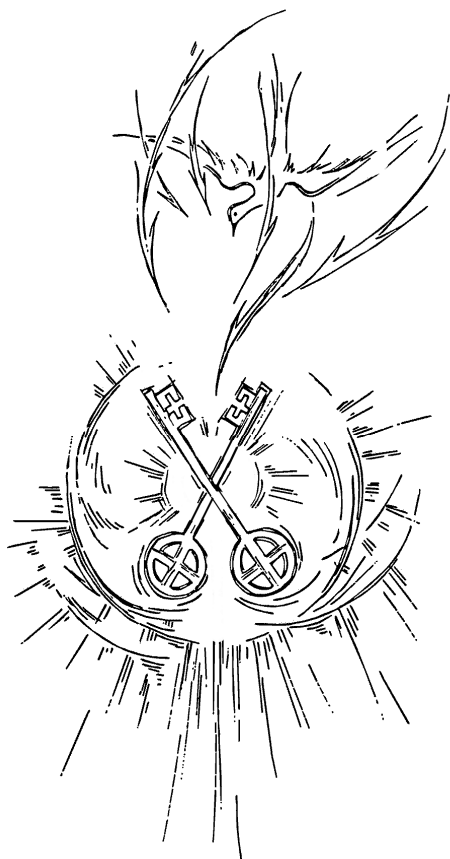
Malovernega Petra je varovala Jezusova zanesljiva roka. Po naravi je nihal med nepremišljeno spontanostjo in malovernostjo. V palači velikega duhovnika bo celo zatajil Jezusa (prim. Jn 18,15-27). Ta Peter mora biti ves odrešen. Dolga pot spreobrnjenja in ozdravljenja ni bila zanj nikakršna malenkost. Vedno znova se pokaže nestanovitni in omahujoč. Kljub temu je bil ravno on poklican, da postane skala. V tem moremo spoznati izredno previdnost, ki nam označuje globoko resnico o Petrovi – in njegovih naslednikih – vesoljni pastirski službi. Ne prejema svoje moči iz človeške zmogljivosti, ampak iz moči milosti. In tej milosti se je moral Peter postopno odpirati v veri.

Tako kot pri Petru bo živa vera tudi v nas vedno bolj premagovala nestanovitnost. Večkrat moramo v veri hoditi po vodi v viharju. Človeško gledano se moremo v položajih, ko ugotovimo nasprotne in nevarne okoliščine, umakniti in pustiti, da nas ne premaga bojazen. Toda zrela vera dvigne naš pogled nad to, kar je zgolj človeško in nam dá upanje v Kristusa, ki nas kot Petra ravno takrat drži nad valovi, ko se

čutimo ogrožene v dogodkih življenja in mnogoternem razvoju našega časa.

“Kako veliko mora biti naše zaupanje. Kako zelo moramo ljubiti Gospoda, bolj kot zmoremo iz svoje moči. Tedaj bomo mogli izkusiti, kako s svojo dobroto in milino dopolnjuje naše nezmožnosti. Ko napredujemo, množi On naše sile. To dela tudi takrat, in predvsem takrat, ko moramo tu in tam iti preko prepada in prestati preizkušnjo. Večkrat se zdi, kot da mu je v posebno veselje, da nam na drugi strani prepada pride naproti s svojim nežnim in sočutnim srcem in nas potolaži: 'Jaz sem, ne boj se!' Hoče nam odvzeti strah, ki nas hromi in v njem omahujemo. Če smo usmerjeni sami nase, se ta strah v nas dviga in se usmeri proti vsemu, kar zadeva vero vanj. Vendar pa on hoče biti naša moč, naša gotovost, naš mir in naše veselje” (mati Julija).

Priznanje Mesija v Cezareji Filipovi – Vera kot milost in izpoved

V Cezareji Filipovi je bila Petru podarjena milost, da je kot prvi izmed apostolov in v njihovem imenu priznal Jezusa kot Zveličarja in božjega Sina. Preden je prišel do tega, je Jezus vprašal svoje učence: *“Kaj pravijo ljudje, da je Sin človekov?”* (Mt 16,13). Gospod je hotel najprej vedeti, kaj ljudje mislijo o njem. Učenci so mu odgovorili: *“Eni, da je Janez Krstnik; drugi, da Elija, spet drugi, da Jeremija ali kateri izmed prerokov”* (Mt 16,14). Ko je Gospod slišal, kaj mislijo ljudje, je vprašal svoje: *“Kaj pa vi pravite, kdo sem?”*

(Mt 16,15). Iz načina vprašanja se dá spoznati, da naj se odgovor učencev razlikuje od trenutnega mnenja ljudi. Poln milosti vere je odgovoril Peter, ki je pozneje postal prvi Kristusov namestnik na zemlji: *“Ti si Kristus, Sin živega Boga”* (Mt 16,16). To je bil “rojstni dan” krščanske veroizpovedi. Marijin Sin je Mesija, božji Sin. Noben človek ne more brez božje milosti tako pričevati. Ni bila Petrova zasluga, da je dosegel in priznal to vero. Zato Gospod takoj doda: *“Blagor ti, Simon, Jonov sin; kajti meso in kri ti nista tega razodela, ampak moj Oče, ki je v nebesih”* (Mt 16,17). Jezus je dal Petru razumeti, da ta izpoved ne prihaja “iz mesa in

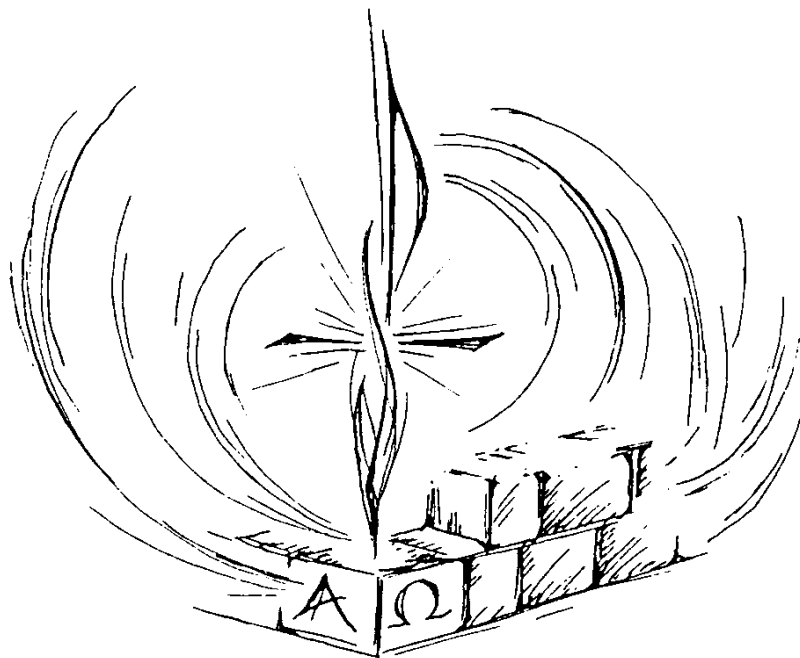
krvi", da ni sad človeškega miselnega dosežka, ampak čisti Očetov dar. Ko je priznal vero v Mesija, mu je Gospod izročil njegovo prihodnjo službo: *"Jaz pa ti povem: 'Ti si Peter (Skala) in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklenška vrata je ne bodo premagala. Dal ti bom ključne nebeškega kraljestva; in karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih; in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih'"* (Mt 16,18-19).

Zgodilo se je nekaj veličastnega. Oče v nebesih je usposobil Petra, da izpove jedro krščanske resnice: božje sinovstvo Jezusa Kristusa. Kot odgovor na to mu je Jezus razodel, da bo skala in bo imel moč zavezovati in razvezovati. Kot kraj za to razodetje je Jezus izbral Cezarejo Filipovo, kjer moremo občudovati mogočno skalo. Je velika skrivnost, ki jo moremo dojeti le v veri: Petru in njegovim naslednikom je poverjena najvišja pastirska služba v Cerkvi, ki je opremljena z duhovno oblastjo. In to vodstvo Cerkve na zemlji ima veljavo v nebesih. V božanski Kristusovi volji je utemeljeno nadnaravno dostojanstvo in duhovna moč Petrove službe, ki se nadaljuje v papežih.

Ali more slabotni in omejeni človek prevzeti takšno nalogo in opravljati takšno službo? Jezus sam nam odgovarja: Čeprav Petrova vera še ni bila popolna, mu je že v Cezareji Filipovi razkril njegovo poznejšo nalogo. Vsekakor bi se Peter še pogosto moral vaditi v tem, da udejanji svoje priznanje Mesija v zrelem življenju iz vere. Jezus je hotel, da vera

Petra popolnoma prežme. Binkošti so bile tista ura, v kateri je božja milost presegla njegovo človeško prizadevanje.

Ti si Peter, Skala,
in na to skalo
bom sezidal svojo Cerkev.

Jezusovo spremenjenje – Uvod v skrivnost križa

Kmalu po Petrovem priznanju Mesija je začel Jezus uvajati apostole v skrivnost križa. Znova se je pokazalo Petrovo preveč človeško mišljenje. Evangelist Matej nam poroča: *“Potem je Jezus začel svojim učencem razodevati, da bo moral iti v Jeruzalem in veliko pretrpeti od starešin, velikih duhovnikov in pismoukov, da bo moral biti umorjen in tretji dan vstati. Peter pa ga je potegnil vstran in mu začel govoriti: 'Bog ne daj, Gospod! To se ti nikakor ne sme zgoditi!' On pa se je obrnil in Petru rekel: 'Poberi se od mene, satan! V spotiko si mi, ker ne misliš po božje, ampak po človeško!’”* (Mt 16,21-23). Kako nepojmljivo je bilo za Petra to Gospodovo naznanilo! To enostavno ne more biti! Kako hitro je začel uveljavljati svoje misli in svojega ljubljenega Gospoda in Učenika s tem odvracati od izpolnjevanja Očetove volje!

Iz Petrove močne reakcije je razvidno, kako težko je za človeka sprejeti trpljenje, predvsem takrat, ko zadene tistega, ki naj trpi zaradi pričevanja za resnico in ljubezen. Jezusu je bilo zelo pomembno, da pravilno usmeri Petrovo mišljenje, pa tudi mišljenje drugih učencev. Morali so se naučiti razumeti, da more postati apostol in sodelovati pri rasti božjega kraljestva le tisti, ki je pripravljen trpeti. S trdimi besedami je Jezus prijel Petra. Kako zelo ga je moral preplašiti Gospodov resni opomin. Gospod pa je hotel le

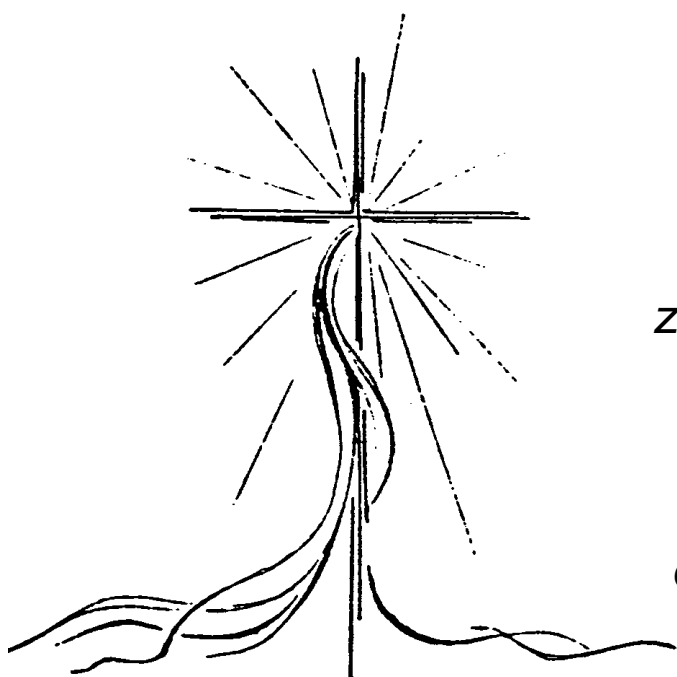
eno: uvesti svojega prvega apostola v skrivnost svojega odrešujočega in zveličavnega trpljenja.

Nekaj dni pozneje je Jezus vzel bodoče stebre Cerkve, Petra, Jakoba in Janeza, s seboj na visoko goro. *“Vpričo njih se je spremenil. Njegov obraz se je zableščal kakor sonce in njegova obleka je postala bela kakor luč. Naenkrat sta se jim prikazala Mojzes in Elija in se pogovarjala z njim. Peter pa se je oglasil in rekel Jezusu: 'Dobro je, da smo tukaj, Gospod! Če hočeš, postavim tu tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega!' Ko je še govoril, jih je svetel oblak obdal s senco in iz oblaka se je zaslišal glas: 'To je moj ljubljeni Sin, zelo sem ga vesel; njega poslušajte!' Ko so učenci to zaslišali, so se silno prestrašili in padli na obraz. Jezus pa je stopil k njim, se jih dotaknil in rekel: 'Vstanite in ne bojte se!' Povzdignili so oči, pa niso videli nikogar razen Jezusa. Medtem ko so šli z gore, jim je Jezus zapovedal: 'Nikomur ne povejte, kar ste videli, dokler Sin človekov ne vstane od mrtvih!’”* (Mt 17,2-9). Za Petra in oba druga apostola je bil to dogodek, ki jih je zadel v globino in jim za vedno ostal v živem spominu. Še v svojem drugem pismu je Peter pozneje pričeval o tem dogodku (prim. 2 Pt 1,17-18). Potem ko je Peter nekaj dni prej priznal Jezusa kot božjega Sina, ga je smel zdaj skupaj z obema drugima gledati v njegovem božjem veličastvu. Prikazen Mojzesa in Elija je dala apostolom gotovost, da je on izpolnitev postave in prerokov. Oče pa ga je razodel kot svojega ljubljenega Sina, ki ga morajo poslušati.

Jezus je vedel za trpljenje in smrt, ki sta ga čakala v Jeruzalemu in ki ju je prostovoljno in v spravo za rešitev ljudi vzel nase. Opozoril je na vstajenje in hotel Petru in obema drugima učencema pomagati, da bi razumeli in sprejeli nespamet križa, skrivnost *“božje moči in božje modrosti”* (1 Kor 1,24). Toda le Janez se ni zmedel ob Kristusovem trpljenju in mu je ostal zvest do vznožja križa.

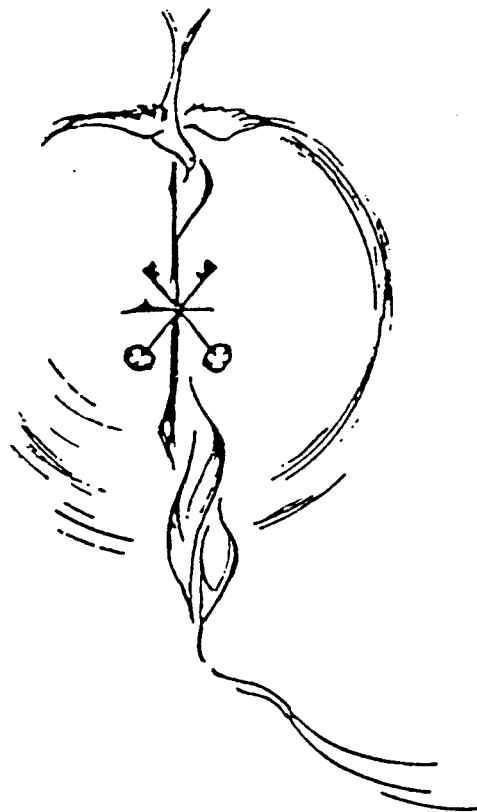
Dokler človek ne napreduje v veri in ljubezni, ne more prodreti do globljega smisla trpljenja, v povezanosti z Jezusovim trpljenjem. Celo osrečujoča doživetja Gospodove navzočnosti, ki spominjajo na izkustva treh apostolov na gori Tabor, pogosto ne zadoščajo, da bi vernika premaknila k notranjemu sprejetju trpljenja. Vendar se mora vsakdo, ki hoče iti za Kristusom, kakor Peter naučiti, da ni dosti Kristusa poslušati in hoteti dobro, ampak tudi trpeti iz ljubezni.

*“Gospodov križ
nas ne zlomi, ampak vzravna,
če ga nosimo v veri.
Vera ne spremeni
zemeljskih stvari samih po sebi.
Trpljenje ostaja boleče,
a vera mu daje globlji smisel,
ki nas poziva,
da se upodobimo po Gospodu.
(mati Julija).*

Vprašanje o davku – Veren odnos do postave

Peter je bil prepričan, da je realist v vsakdanjih rečeh življenja. Ni računal s tem, da tudi to ravnanje še potrebuje odrešenje. Neodrešeni Petrov realizem je bil odrešujoče soočen v konkretni situaciji, kar mu je pomagalo postati pravi realist v moči vere. *“Ko so Peter in učenci prispeli v Kafarnaum, so prišli k Petru pobiralci tempeljskega davka in ga vprašali: 'Ali vaš učitelj ne plačuje davka dveh drahem?' 'Seveda', je odgovoril”* (Mt 17,24-25). Po svoji spontani naravi je Peter takoj odgovoril. Ni se mu zdelo potrebno, da bi se posvetoval z Jezusom. Ni mu prišlo na misel, da bi te može poslal k Jezusu. Postava je postava, tu se ni dalo izmuzniti. Ker so razen tega še rekli “vaš učitelj”, se mu je zdelo še bolj nujno, da takoj odgovori.

Jezus je vedel za Petrov odgovor in tudi za to, da njegova pretirana vnema v izpolnjevanju postave potrebuje še odrešujoče luči. Uporabil je vprašanje uradnikov in Petrov odgovor, da ga uvede še korak dalje v skrivnost notranje svobode: *“Kaj se ti zdi, Simon, od koga pobirajo zemeljski kralji davek ali carino? Od svojih podložnikov ali od tujcev?”*

'Od tujcev', je odvrnil. Jezus mu je rekel: 'Torej so podložniki oproščeni. Vendar da jih ne pohujšamo, pojdi k jezeru, vrzi trnek in potegni ven prvo ribo, ki se bo ujela. Odpri ji usta in našel boš stater. Vzemi ga in jim ga daj zame in zase''' (Mt 17,25-27).

Ob konkretnem dogodku je hotel Jezus Petrovo pozornost usmeriti na dvojno resničnost: na resničnost božjega kraljestva in na resničnost človeškega kraljestva. Oboje je treba upoštevati, a vsako na svoj način. Jezus je hotel Petra prepričati, da človeška postava, zanj kot božjega Sina, ni najvišje pravilo. Vendar je Jezus hkrati spoštoval postavo, ki jo je izdala človeška avtoriteta, v kolikor ni nasprotovala božji postavi. Da bi preprečil nesporazum, da hoče spodkopati zemeljsko ureditev, ki so jo predpisali ljudje, je ukazal svojemu učencu, naj davščino vzame iz ribjih ust in plača davek.

Jezus je uporabil ta dogodek, da je Petra in druge apostole poučil o tem, kakšen odnos morajo kot verni možje imeti do človeške postave. Ko je omenil kraljevske sinove, ki niso dolžni plačevati davka, je Gospod hotel svoje apostole osvoboditi absolutne, preveč brezpogojne vezanosti na zemeljske zakone. Še bolj naj se zavedajo, da morajo biti zakoni božjega kraljestva njihovo prvo merilo. Obenem so živeli kot verni ljudje v družbi, ki je imela svoje lastne, potrebne zakone. Ti zakoni, če ne nasprotujejo božjim zakonom, so pomembni za urejeno skupno življenje ljudi. Lahko pa obstajajo tudi takšni zakoni, ki jih kristjan ne sme

enostavno sprejeti za merilo svojega ravnanja. Gospodov učenec bo torej do človeških zakonov zavzel tak odnos, ki je v duhu razločevanja in po vesti, ki se zaveda obveznosti do večne resnice. Pri tem se pusti voditi Jezusovim besedam, ki jih je govoril ob drugi priliki: *“Dajte cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je božjega. (Mt 22,21).*

Upoštevanja vredno je, da nam je Jezus zapustil tako važno navodilo o notranji svobodi kristjana prav v razgovoru s Petrom. V besedah, ki jih Gospod namenja svojemu učencu, nam sije osrednja naloga najvišje pastirske službe v Cerkvi, ki je v tem, da je najvišje zagotovilo za prostost Cerkve od vseh svetnih moči in za notranjo svobodo njenih pastirjev in vseh vernih. Kako zelo so se morali v poznejših stoletjih nekateri papeži in pastirji Cerkve boriti in trpeti za to notranjo svobodo krščanstva! Danes lahko vidimo, kako zelo se mora Cerkev zahvaliti prav papeštvu za svojo notranjo samostojnost v svetu.

Prenagljen ribičev odgovor na uradnikovo vprašanje nam kaže značajsko potezo, ki jo je Peter le s težavo premagal: najprej govoriti, nato premisliti, najprej ravnati, nato premisliti; to je bila vedno znova njegova prva, nepremišljena reakcija. Za Petra je bilo težko učiti se obvladovati spontane izraze njegovega čustvenega sveta in njegovega razuma. Volja še ni bila dovolj utrjena z darom milosti in izvrševanjem kreposti. Luč vere je morala še bolj napolniti njegovo mišljenje. Ta postopek preoblikovanja pa je bil potreben, da

bi mogel spolnjevati svojo prihodnjo nalogo pastirja in duhovnega voditelja mlade Cerkve.

“Šolanje apostolov je bila težavna naloga, ki ji je Jezus posvetil veliko časa in pozornosti, kajti na njih je hotel zgraditi svojo Cerkev. Pogosto je bil Gospod žalosten zaradi njih, kajti bili so počasni v razumevanju. Mnogo njihovih miselnih podob, ki jih je bilo treba izbrisati, je bilo zakoreninjenih globoko v njihovi duši. Večkrat je moral strogo govoriti: 'Kaj še vedno ne razumete in ne uvidite? Ali imate srce zaslepljeno?' (Mk 8, 17). Vendar ni bil nikoli malodušen ali trdosrčen, njegova potrpežljivost ni poznala meja, s prikupno dobroto in milino je znal spremljati njihovo iskanje ter taktno in mirno odgovarjati na njihova vprašanja. Vsak dan jim je bil blizu, spodbujal jih je, učil in jim svetoval. Tako je Gospod oblikoval svoje apostole za njihovo službo, koval jih je za svoje pričevalce, v njih polagal temelj svoje Cerkve, spremenil Simonovo ime in ga imenoval Peter” (mati Julija).

Umivanje nog – Nepozabno dejanje ljubezni

Do konca svojega življenja se je Kristus trudil, da bi Petra potrpežljivo uvedel v svet vere in ljubezni in v skrivnost odrešenjskega delovanja. *“Ker je Jezus vedel, da mu je Oče dal vse v roke, in da je prišel od Boga in se vrača k Bogu, je vstal od večerje, odložil vrhno obleko, vzel prt in se z njim opasal. Ko pride k Simonu Petru, mu ta reče: 'Gospod, ti mi boš noge umival?' Jezus mu odvrne: 'Tega, kar jaz delam, ti zdaj še ne razumeš, a spoznal boš pozneje.' Peter mu reče: 'Ne boš mi nog umival, nikoli ne!'”* (Jn 13,3-4,6-8). Jezusovo ravnanje je bilo za Petra znova nerazložljivo. Na noben način ni hotel dopustiti, da bi se Učenik tako ponižal in postal služabnik svojih učencev. Peter ni mogel razumeti, da je Gospod prevzel tisto službo, ki navadno pripada najnižjemu hišnemu sužnju. Njegov Učenik pa mu je hotel s svojim zgledom pokazati, da more v božjem kraljestvu biti odgovoren za druge le tisti, ki je pripravljen služiti. Hotel mu je pomagati, da bi premagal še nepopolno razumevanje avtoritete. Na njegovo odklonitev, da bi si pustil umiti noge, je zato Gospod rekel Petru: *“Če te ne umijem, ne boš imel deleža z menoj”* (Jn 13,8). Peter, ki je kljub mnogim uvidom na dosedanji poti spreobrnjenja še vedno prišel v skušnjava, da bi prehitro reagiral, je v svojem navdušenju takoj odgovoril: *“Gospod, potem pa ne samo nog, temveč tudi roke in glavo”* (Jn 13,9). Vse ali nič ..., a tudi s tem odgovorom je Peter zgrešil cilj. Jezus ga je znova streznil in

mu rekel: *“Kdor se je skopal, mu ni treba drugega, kakor da si umije noge, in je ves čist”* (Jn 13,10).

Jezus je v dvorani zadnje večerje izrabil priložnost, da je apostolom ponazoril, kaj pomeni vodenje in usmerjanje v luči vere. *“Kralji gospodujejo nad ljudmi in oblastniki pustijo, da jim pravijo Dobrotniki. Med vami pa ni tako, ampak največji med vami naj bo kakor najmanjši, in predstojnik kakor strežnik. Kdo je namreč večji: Kdor sedi pri mizi ali kdor streže? Jaz pa sem sredi med vami kakor tisti, ki streže”* (Lk 22,25-27).

Zadnji Gospodov večer z apostoli je pokazal, da še niso mogli razumeti marsičesa, kar jim je rekel njihov Učenik, čeprav so že tri leta živeli skupaj z njim. Vedno znova so v svojem mišljenju padali v preveč človeške razsežnosti. Mnogočesa niso mogli razumeti, dokler ni Sveti Duh prišel nanje: *“Še veliko bi vam rad povedal, a zdaj ne morete nositi. Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo uvedel v vso resnico”* (Jn 16,12-13). Jezus ni poskušal siliti Petra in drugih apostolov, da bi sprejeli božje skrivnosti in da bi jih globlje razumeli. Pri umivanju nog je le rekel: *“Tega, kar jaz delam, ti zdaj še ne razumeš, a spoznal boš pozneje”* (Jn 13,7). Jezus je z ljubeznivo potrpežljivostjo spoštoval Petrov notranji razvoj vere, hkrati pa mu je dal konkreten zgled za to, kar naj bi po prihodu Svetega Duha razumel in tudi sam storil, namreč v ponižnosti, predanosti in samozatajevanju biti služabnik božjega ljudstva, ki mu je bilo v prihodnosti zaupano kot najvišjemu pastirju.

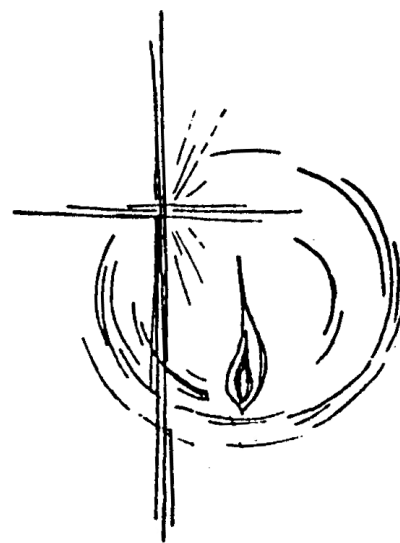
Drug, za njegovo bodočo nalogo nepogrešljiv uvid, ki ga je Peter dobil v dvorani zadnje večerje, je bil v tem, naj se uči, da nepremišljene odločitve "ali-ali" premaga in ravna bolj v duhu razločevanja. Najprej je Peter odločno zavrnil Gospodovo uslugo ljubezni in nato je hotel, da mu umije vse telo. Peter se je nagibal k spontanim pretiravanjem in to značajsko potezo naj bi se naučil prečistiti. To je bilo zanj potrebno, da bi v prihodnosti mogel na pravi način služiti božji resnici in Cerkvi. Za to potrebuje duha razločevanja, ki pomaga z božjimi očmi gledati, presoјati in iskati rešitve. Ta luč razlikovanja, ki jo podari Gospod, nas varuje pred tem, da bi videli le en element, da bi presoјali le po tem in bi izgubili pogled na celoto in na večje medsebojne notranje povezanosti. Da bi premagal enostransko presoјanje in postal služabnik pravičnosti in ljubezni, potrebuje človek ozdraviljujoče in posvečujoče božje milosti.

Jezus je videl slabosti in meje Petra in drugih učencev. Vendar jih je neutrudno usmerjal in jim dajal nasvete, modre opomine in spoznanja. Vedel je, da so sicer nepopolni, a vendar čistega srca. Zato jih je imenoval čiste. Ostali so mu zvesti kljub prenekateri težavi, kljub izkušnji lastnih pomanjkljivosti in naraščajoči sovražnosti posameznih farizejev in pismoukov do njihovega ljubljeneга Učitelja. Eden izmed njih je sicer izgubil čistost srca in se obrnil k laži: Juda Iškarijot. Zato je rekel Jezus: *"Tudi vi ste čisti, vendar ne vsi." Vedel je namreč, kdo ga bo izdal, zato je rekel: 'Niste vsi čisti'"* (Jn 13,10-11).

Morda so se Peter in drugih deset apostolov čudili, da jih je Gospod, kljub njihovim slabostim, imenoval čiste. Biti čist, v božjih očeh torej ne pomeni biti brez napak in človeško popoln, ampak nasprotno, biti iskren in pošteno pripravljen rasti v popolnost ljubezni. Če sprejmemo naše pomanjkljivosti, meje, napake in grehe v božji luči in v moči vere in se učimo zaupati njegovi usmiljeni ljubezni, tedaj smo pred njim čisti. Bog ne išče ljudi brez napak. Kdo bi tedaj mogel stopiti predenj? Išče čista in iskrena srca. Iz vsega, tudi iz nepopolnega, *“naj naredimo gorivo naše predanosti živemu Bogu”* (mati Julija).

Človeku, ki je prepogosto ujet v človeškem napuhu, perfekcionizmu, pomanjkljivi samoanalizi in samoobsojanju, ni lahko dojeti in živeti te skrivnosti čistosti srca. In vendar daje Bog tudi za to, v našem času tako izrazito človekovo šibkost, ozdravljajočo moč in milost. Vrniti se moramo k preprostosti verne predanosti: *“Blagor čistim v srcu, ker bodo Boga gledali”* (Mt 5,8).

Tisti, ki so čistega srca, ne žive več osredotočeni na samoopazovanje lastnega jaza, ampak gledajo na Boga in so usmerjeni na njegovo voljo. Imajo pogum, da izstopijo iz “ječe” brezkončnih misli o samem sebi, da odložijo številne olepševalne maske pred Bogom, pred soljudmi in sami pred seboj in se predajo v velikem zaupanju odrešujoči božji ljubezni in njegovi očiščujoči luči. So notranji ljudje, ki pričujejo za ljubezen in veselje.

*Bog ne zahteva,
da bi bila naša dejanja
popolna
po našem človeškem pojmovanju,
ampak,
da ga v vsem našem dejanju
in nehanju priznavamo
za Gospoda in Učitelja.
mati Julija*

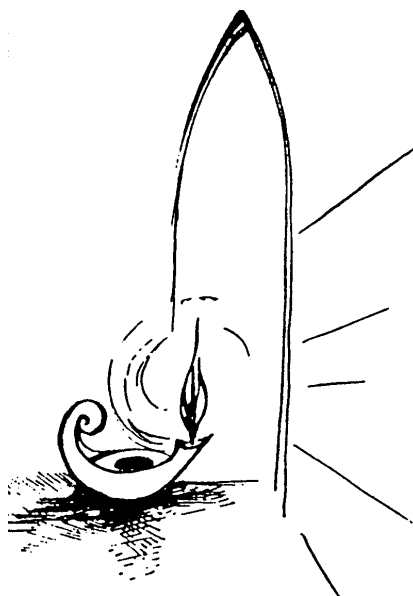
Naznanilo izdajstva – Pomanjkljivo Petrovo samospoznanje

Zadnji večer pred svojim trpljenjem in smrtjo je Jezus hotel Petra in druge apostole opozoriti na izdajstvo, ki ga je potem zagrešil Juda. Doslej ni nihče od njih, razen Juda, čigar srce je že otrdelo, mislil na tako strašno možnost (prim. Jn 13,21-22). Zdelo se jim je nemogoče, da bi bil kdo iz njihove srede zmožen česa takega. Ko jim je umil noge, jim je rekel: *“Dal sem vam zgled, da bi tudi vi delali tako, kakor sem jaz storil vam. Resnično, resnično vam povem: služabnik ni večji kot njegov gospodar in poslanec ne večji kot tisti, ki ga je poslal. Če to veste, blagor vam, če boste to delali. Ne govorim o vas vseh. Vem, katere sem si izbral, vendar naj se izpolni Sveto pismo: Tisti, ki je moj kruh, je vzdignil svojo peto proti meni. Že zdaj vam povem, preden se zgodi, da boste, ko se bo zgodilo, verovali, kdo sem jaz. Resnično, resnično vam povem: eden izmed vas me bo izdal”* (Jn 13,15-19.21). Učenci so začudeni gledali drug drugega, negotovi, koga je menil. V svoji spontanosti je Peter silil Janeza, učenca na Jezusovi strani, naj vpraša Učenika: *“Gospod, kdo?”* (Jn 13,25). In Jezus je odgovoril: *“Tisti, ki mu bom pomočil grižljaj in mu ga dal”* (Jn 13,26).

Malo pozneje, ko je Jezus rekel: *“Kamor grem jaz, vi ne morete priti”* (Jn 13,33), se je Peter sam pozanimal pri Jezusu: *“Gospod, kam odhajaš?”* Jezus je odgovoril: *‘Kamor grem, zdaj ne moreš za menoj, prišel boš pa pozneje.’* Peter mu reče: *‘Gospod, zakaj ne bi mogel zdaj iti za teboj?’*

Življenje dam zate.' Jezus odvrne: 'Življenje daš zame? Resnično, resnično ti povem: petelin ne bo zapel, preden me trikrat ne zatajiš'' (Jn 13,36-38).

Jezus je poznal Petra in je vedel, kako daleč seže njegova vera in njegova ljubezen. Opomnil ga je pred napačno gotovostjo o samem sebi. Hkrati mu je pustil popolno svobodo. Peter je v spontani reakciji obljubljal največjo ljubezen, ki jo more kdo imeti, namreč da dá svoje življenje. Njegova osebna ljubezen pa še ni bila preverjena s težkimi preizkušnjami. Potrebovala je še globljega očiščenja in utrditve. Nihče naj ne izključi skušnjave, da bi postal Gospodu nezvest ali da bi ga izdal. Nevarnost, da ji podležemo, je danes predvsem takrat, če človek zanemari, da bi klice vesti in spoznanja, ki jih pošilja Bog, spremenil v dejanje. Vendar bi bilo obenem tudi napačno, če bi človek dopustil občutke strahu. Kdor kljub lastnim slabostim in omejitvam v iskrenem prepričanju služi Gospodu, sme upati na to, da bo ostal v njegovi ljubezni:

*Gospod nas kliče,
naj v ponižnosti in zaupanju
molimo in čujemo.*

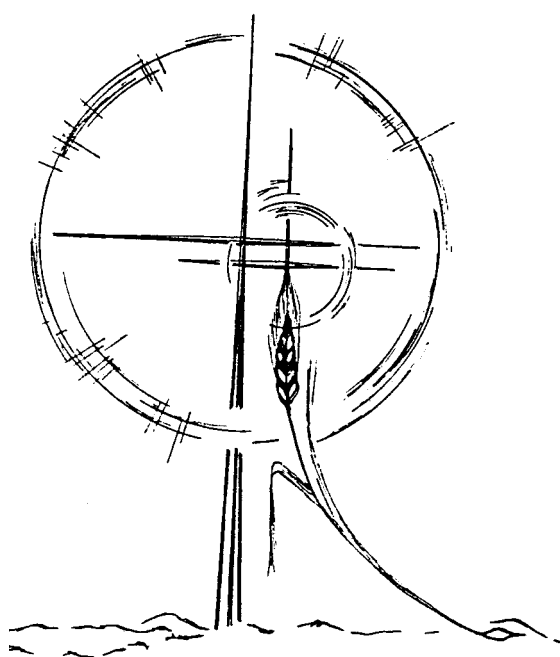
*Ne bo dopustil,
da bi postali nezvesti,
dokler v molitvi
ostanemo pri Njem.*

mati Julija

Jezusa primejo; Peter zataji Jezusa - Bridka izkušnja za Učenika in njegovega učenca

Po zadnji večerji je prišla ura, ko naj bi šel Peter z ljubljnim Učenikom v šolo trpljenja. Peter pa je bil šibak. To se je pokazalo takoj v Getsemanskem vrtu. Gospodova duša je bila potrta do smrti. Prosil je svoje prijatelje, naj čujejo in molijo z njim. Vendar so zaspali. Žalosten je rekel Petru: *“Eno uro niste mogli ostati budni z menoj?”* (Mt 26,40).

Kmalu nato je Petrova slabost spet zmagala. Ko so Jezusa prijeli, se je zatekel k “zemeljskemu orožju”, da bi preprečil trpljenje svojega ljubljene Gospoda. Nasilni prijem Učitelja je razburil Petrovo dušo. Njegovo občutje za pravico in pravičnost je šlo skozi pretres. Ni se obvladal. Povsem proti Jezusovi volji je odsekal Malhu uho (prim. Jn 18,10) in je tako ranil vojaka, ki je pač izpolnjeval samo službeni ukaz, ne da bi občutil sovraštvo do Jezusa. Peter ni razumel, da je bilo v tem trenutku neprimerno s takšno reakcijo ravnati proti premoči zla. Razen tega je Gospod videl, da je prišla ura, da vzame nase greh vsega sveta in končno premaga zakon *“oko za oko, zob za zob”* (2 Mz 21,24). Spiralo zla, ki teče skozi sve-

tovno zgodovino, je Jezus hotel prelomiti z dejanjem svoje neskončne ljubezni.

Sredi viharnega dogajanja aretacije si je Jezus vzel čas, da popravi Petrovo dejanje in nagovori njegovo vest. Dotaknil se je Malhovega ušesa in govoril Petru: *“Spravi meč na njegovo mesto; kajti vsi, ki primejo za meč, bodo z mečem pokončani”* (Mt 26,52) in: *“Ali naj ne izpijem keliha, ki mi ga je dal Oče?”* (Jn 18,11).

Peter ni hotel, da bi Jezus trpel in je zato zbežal pred svojim trpljenjem. Luka nam poroča: *“Zgrabili so ga torej in odvedli. Pripeljali so ga v sodno hišo velikega duhovnika. Peter pa je šel od daleč za njim. Sredi dvorišča so zakurili ogenj, in ko so posedli okrog njega, je Peter sedel mednje. Ko ga je opazila neka dekla, da sedi pri ognju, ga je premerila z očmi in rekla: 'Tudi ta je bil z njim.' Tajil je in rekel: 'Ne poznam ga, žena.' Kmalu nato ga je opazil nekdo drug in pripomnil: 'Tudi ti si izmed njih.' Peter pa je odgovoril: 'Človek božji, jaz že nisem.' Ni še minila ura, ko je spet nekdo drug zatrjeval: 'Zares, tudi ta je bil z njim, saj je vendar Galilejec.' Peter pa je rekel: 'Človek božji, ne vem, kaj praviš.' In tisti hip, ko je še govoril, je petelin zapel. Tedaj se je Gospod obrnil in se ozrl na Petra in Peter se je spomnil Gospodove besede, ko mu je rekel: 'Preden bo danes petelin zapel, me boš trikrat zatajil.' Šel je ven in se bridko zjokal”* (Lk 22,54-62).

Kako je moglo priti do tega trojnega izdajstva? V Kafarnaumu je Peter, tudi v imenu vseh drugih apostolov, slovesno in iskreno priznal zvestobo Jezusu: *“Gospod, h komu naj gremo? Besede večnega življenja imaš in mi trdno verujemo, da si ti Sveti od Boga”* (Jn 6,68-69). Peter je malo prej pri zadnji večerji z vsem prepričanjem prisegal, da bo sledil Jezusu prav do smrti. In zdaj je zanikal, da mu pripada, in trdil je, da ga ne pozna. Nerazumljivo! Kako je mogla Petra premagati ta velika šibkost v tistem odločilnem trenutku, ko je njegov Učenik šel odločno po poti trpljenja? V njem ni bilo nobenega slabega namena, pač pa sta bojazen pred ljudmi in strah pred trpljenjem premagala Gospodovega učenca.

Spontana ljubezen kot izraz značaja in narave sta možno izhodišče za hojo za Kristusom. Nista pa še poročstvo za ljubezen do Kristusa, za ljubezen, ki se more upirati skušnjavam od znotraj in napadom od zunaj. Z mnogimi dejanji kreposti, z žrtvovanjem in samozatajevanjem in z rastočim zaupanjem v njegovo usmiljenje se mora prva spontana ljubezen spremeniti v nesebično ljubezen in se zasedrati v božji ljubezni.

“Izdajstvo, v katerem Peter ni nič poslušal opominov, ki mu jih je namenil Jezus kot izraz svoje ljubezni, je vodilo Petra k najbolj notranjemu spoznanju. Zanj je izdajstvo postalo zdravilen nauk, ki ga je odrešil slabosti v njegovem značaju. Gospod je poskušal vse, da bi prehitel Petrovo bolečino in

solze. Vzel jih je takoj v svojo usmiljeno ljubezen in je podaril pravo spreobrnjenje tistemu, ki nam ga je dal za pričevalca in spoznavalca. To boleče doživetje je Petra ponižalo in usposobilo, da je po binkoštnem čudežu kot prvi pričeval in novospreobrnjene sprejel v Cerkev. Tako močan je postal po milosti, da je za Kristusov evangelij in njegovo Cerkev sam pretrpel mučeniško smrt” (mati Julija).

V dvorani zadnje večerje je Gospod obljubil Petru, da bo molil zanj: *“Simon, Simon! Poglej, satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal kakor pšenico. Jaz pa sem molil zate, da tvoja vera ne opeša. Ko boš po vsem tem prišel k sebi, opogumi svoje brate!”* (Lk 22,31-32). Da njegova vera ni ugasnila v skušnjavi, je bil Peter dolžan zahvalo svojemu Gospodu. Jezus je vedel, kako velika je satanova moč. Ta hoče s svojo vzvišeno inteligenco odvrčati človeka od Boga. Satan vé za šibkost in podvrženost skušnjavam, ki sta prisotni v človeku po izvirnem grehu in njegovih posledicah. To šibkost izkorišča z zvijačo. Vse njegovo prizadevanje je usmerjeno na tisto področje v človeku, ki ga je ranil greh. On, ki se noče podrediti Bogu in ne more ljubiti, nastopa kot angel laži s prefinjenimi manipulacijami in dokazi. Za vsako ceno hoče preprečiti, da pride človek do predanosti v veri in v ljubezni, kar mu podarja ozdravljenje, posvečenje in svobodo božjih otrok.

Peter je sam doživel, kako boleče je doživeti poraz pa tudi, kakšna sreča je po Gospodovi molitvi biti rešen v uri

skušnjave. Njegov Učenik mu ni hotel prihraniti bolečega procesa zorenja v veri, kajti poklical ga je za duhovnega očeta mnogih ljudi. Le tisti, ki sam hodi po težavni in vendar osrečujoči poti vere in očiščenja, more biti drugim spremljevalec in voditelj v veri. Pozneje je sam v božjem imenu izganjal nečiste duhove (prim. Apd 5,16). Ko je prestal zdravilno doživetje lastne šibkosti in je postal ponižen, je mnogo globlje spoznal veličino božjega usmiljenja in ga je mogel kot pastir in duhovni oče posredovati tistim, ki so se v veri ozirali na odrešenje in so šli skozi preizkušnje.

“Vsak, ki je sam pretrpel puščavo čiščenja srca, čutov, duha in vesti, sprevidi globine v človeku, njegove strasti, motive in razvoj samoljubja v njihovih najbolj prefinjenih vidikih. Prav to ga usposablja, da razlikuje najgloblja gibanja v sebi in v drugih. Res, kdor je šel skozi to bolečo, a odrešujočo noč, vsak dan globlje razume Jezusove besede in živi po njih: 'Jaz sem pot, resnica in življenje' (Jn 14,6). Peter naj nam ostane mogočna opora in zgled na poti spreobrnjenja. Od njega se moremo naučiti, kako se milost rastočega samospoznanja spreminja v hvaležno ljubezen do drugega in obrodi sad v spokornem in zadoščujočem dejanju. Ta luč nas kliče k čuječnosti, k previdnosti in k potrpežljivosti” (mati Julija).

Srečanje na jezeru – Iskrena ljubezen kot najlepša oblika pokore in poduhovljajoča moč pastirske službe

Veliko se je zgodilo v Petrovem življenju, odkar je sprejel Gospodov klic in zapustil Kafarnaum, zapustil domači svet Genezareškega jezera. Jezus, njegov prijatelj in Učenik, je šel skozi noč nepredstavljivega trpljenja, noč krivice in smrti. Toda njegova smrt je premagala smrt. Tri dni pozneje so mogli Peter in nekatere izvoljene priče videti Vstalega in se srečati z njim. Prav malo jih je to verovalo, a postalo je resničnost: Gospod je vstal! Zdaj je bil Peter spet tam, kjer se je začela njegova pot z Jezusom. S šestimi učenci je bil Peter na Tiberijskem jezeru. Vstali Jezus se jim je razodel. Peter je imel po neuspeli noči znova čudovit ulov. Nato jih je Jezus povabil, naj obedujejo z njim. *“Ko so pojedli, Jezus vpraša Simona Petra: 'Simon, Janezov sin, ali me ljubiš bolj kakor tile?' Odgovori mu: 'Da, Gospod, ti veš, da te imam rad.' Reče mu: 'Pasi moja jagnjeta.' Spet v drugo ga vpraša: 'Simon, Janezov sin, ali me ljubiš?' Odgovori mu: 'Da, Gospod, ti veš, da te imam rad.' Reče mu: 'Pasi moje ovce!' V tretje ga vpraša: 'Simon, Janezov sin, ali me imaš rad?' Peter se užalosti, ker ga je v tretje vprašal: 'Ali me imaš rad?', in mu odvrne: 'Gospod, ti vse veš, ti veš, da te imam rad.' Jezus mu reče: 'Pasi moje ovce!’”* (Jn 21,15-17).

Jezus je hotel iz Petrovih ust trikrat slišati izpoved ljubezni. Za Petra to ni bilo lahko. A trikrat je zatajil svojega Gospoda

in Odrešenika, trikrat naj spet greh izdaje zadosti s priznanjem ljubezni. Jezus ni zahteval dolgih izjav in analize njegovega obnašanja, kajti ran njegove duše in bolečega spominjanja na njegovo veliko šibkost ni moglo ozdraviti veliko misli in besed, ampak le ljubezen. Pri tretjem vprašanju je dodal: *“Gospod, ti vse veš, ti veš, da te imam rad”* (Jn 21,17). Ta “vse” je toliko povedal. Vseboval je dotedanjo pot z njenimi dvigi in padci. Peter je spoznal, da je ljubezen njegovega Gospoda ozdravila njegov impulziven značaj in njegovo malovernost, ki je povezana s takim značajem. Vedel je, da mu Gospod ni zameril njegovih slabosti. Jezus mu je hotel prav to dopovedati: božja usmiljena in pravična ljubezen odrešuje naše slabosti.

Kakor je bilo za Petra boleče doživetje zatajitve, tako je bilo to pomembno za njegovo nalogo. On, ki je bil poklican, da kot najvišji pastir Cerkve oznanja usmiljeno in rešujočo

božjo ljubezen, ki se razodeva v Jezusu Kristusu, se je moral brez pridržka v lastnem življenju naučiti sprejemati božje odpuščanje. Kesanje iz ljubezni, kot nam zasije v Petru, izbriše namreč vse sledi krivde v naši duši. Je dar, ki ga morejo prejeti vsi, ki zaupno gledajo na Križanega.

Nekoč je Peter vprašal svojega Učenika: *“Gospod, kolikokrat naj odpustim svojemu bratu, če greši zoper*

mene? Do sedemkrat?' Jezus mu je rekel: 'Ne pravim ti sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat'" (Mt 18,21-22). Za njegovo življenje v hoji za Jezusom in posebno tudi za njegovo visoko službo je bilo nujno potrebno drugim podarjati odpuščanje. Ob Tiberijskem jezeru mu je Gospod dal razumeti še nekaj drugega: Le tisti more odpuščati, ki sam v veri sprejme Gospodovo odpuščajočo ljubezen.

Izpoved ljubezni naj zadosti krivdo preteklosti in hkrati postavi temelj za njegovo bodočo pastirsko službo: *"Simon, Janezov sin, ali me ljubiš bolj kakor tile?" (Jn 21,15). Gospod je hotel, da ga Peter ljubi bolj kot drugi. Ob trojnem vprašanju o Petrovi ljubezni in trojnem naročilu, naj pase ovce, moremo razumeti, da je pastirska služba v Cerkvi vezana na ljubezen. Le tisti, ki ljubijo Gospoda, bodo mogli pasti Gospodovo čredo in jo res ljubiti. Vodilna služba v Cerkvi ne sme zaiti v neodrešeno človeško hrepenenje po oblasti in človeško stremljenje po karieri. To nalogo je mogoče na pravi način vršiti le v Kristusovi ljubezni. Petrova služba je utemeljena na ljubezni. Pastirska služba je služba ljubezni v resnici.*

Naznanilo mučeništva – Apostolska služba in trpljenje

Jezus je Petru naznanil svoje trpljenje, čemur je Peter burno ugovarjal. Gospod je uporabil trde besede, da je poučil svojega apostola. Ko so Jezusa prijeli, je Petrovo nasprotovanje trpljenju burno izbruhnilo. Po Jezusovem trpljenju in vstajenju pa se Petrov odnos do trpljenja spremeni. Potem, ko mu je Gospod sam dal zgled trpljenja, mu je naznanil bodoče mučeništvo: *“Resnično, resnično ti povem: ko si bil mlad, si se opasoval sam in si hodil, kamor si hotel; ko pa se postaraš, boš raztegnil roke in drug te bo opasal in te odvedel, kamor ne boš hotel.”* To pa je rekel, da je nakazal, s kakšno smrtjo bo poveličal Boga. Ko je to izrekel, mu je dejal: *‘Hodi za menoj!’* (Jn 21,18-19). Peter se ni več upiral tem besedam; je pač že uvidel, da k skrivnosti ljubezni spada tudi resničnost trpljenja.

Že prej je Gospod njemu in drugim apostolom govoril o trpljenju. Ko je izbruhnil prepir o prvih mestih, je vprašal Janeza in Jakoba: *“Ali moreta piti kelih, ki ga pijem jaz?”* (Mk 10,38). S tem vprašanjem je Jezus razjasnil svojim apostolom, da k pastirski službi spada tudi pripravljenost na trpljenje. *“Pravega apostolata ne moremo ločiti od Kristusovega trpljenja in smrti”* (mati Julija). Svet je bil odrešen s križem, nova in večna zaveza Boga z ljudmi je bila sklenjena na križu. Zato bodo najučinkoviteje služili delu odrešenja tisti, ki so pripravljeni trpeti. Ali ni čudovito delovanje božje previdnosti, da je po poročilih izročila prvak

apostolov prav tako končal svoje pričevanje za Kristusa na križu, kot njegov ljubljani Učenik? Peter je po starokrščanskem izročilu pretrpel mučeniško smrt za Kristusa z glavo navzdol. To se je zgodilo v krutem Neronovem preganjanju kristjanov v Rimu. Peter je prejel, kar mu je nekoč obljubil Gospod: *“In vsak, ki je zapustil hišo ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali otroke ali njive zaradi mene, bo prejel stokratno in dobil v dediščino večno življenje”* (Mt 19,29).

Zadnje navodilo Vstalega – Razločevanje v božji luči

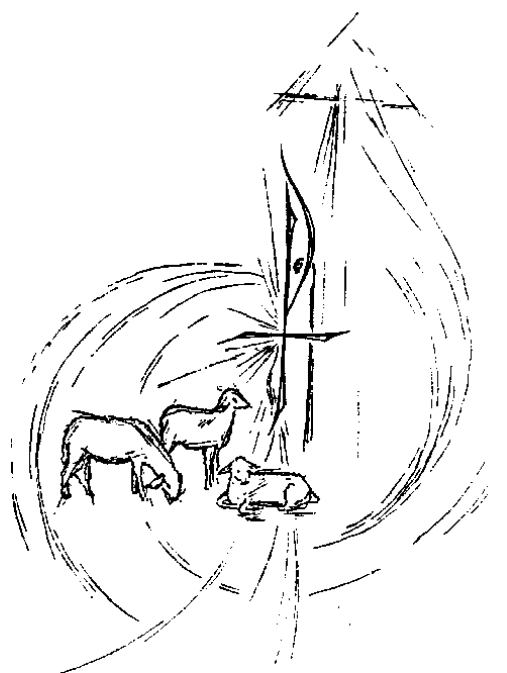
Da bi bil dober pastir Kristusove črede, se je moral Peter naučiti razumevati, da hodi Gospod z vsakim človekom posebno pot. Peter še ni bil popolnoma odrešen nagnjenja, da je v božjih načrtih in odločitvah primerjal in radovedno vpraševal.

Ko mu je Gospod poveril njegovo bodoče poslanstvo in ga poučil o načinu njegove smrti, je Peter hotel tudi vedeti, kaj se bo zgodilo z Janezom: *“Peter se je obrnil in videl, da gre za njima učenec, ki ga je Jezus ljubil in se je pri zadnji večerji naslonil na njegove prsi in ga vprašal: 'Gospod, kdo je tisti, ki te bo izdal?’ Ko ga je Peter zagledal, je rekel Jezusu: 'Gospod, kaj bo pa s tem?’ Jezus mu je odvrnil: 'Če hočem, da ostane, dokler ne pridem, kaj ti to mar? Ti hodi za menoj!’”* (Jn 21,20-22). Želja, da bi vedel za bodočo Janezovo nalogo, je bila pri Petru še močnejša kot pripravljenost, da bi z notranjim mirom natančno poslušal Jezusove besede. S tem je pri drugih povzročil nesporazum: *“Zavoljo tega se je med brati razširila govorica, da ta učenec ne bo umrl. Toda Jezus mu ni rekel, da ne bo umrl, temveč: 'Če hočem, da ostane, kaj ti to mar?’”* (Jn 21,23).

Peter je še mislil, da je za njegovo poslanstvo pomembno, da vse vé in primerja svojo nalogo z nalogo drugih. Jezus pa mu je obzirno razložil, da ni njegova naloga, da pozna

vse božje načrte, ampak da se jim podredi. Kot pastir naj bi v duhu razločevanja služil božjemu načrtu z vsakim človekom in vodil k edinosti mnoge darove in milosti, ki jih Gospod naklanja svojemu ljudstvu.

“Kdor živi iz božje luči, ne primerja, ampak razlikuje” (mati Julija). Kdor se primerja z drugimi, izgubi notranji mir in sposobnost, da bi druge nesebično sprejemal. Zaide v zanke ošabnosti in ljubosumja in postane krivičen do sebe in drugih. Ošabnost in ljubosumnost zameglita pogled k resničnosti, vodita k napačnim ali enostranskim sodbam, povzročata nadaljnje grehe in zatemnjujeta čudoviti načrt, ki ga ima

Bog z vsakim človekom. Vsak človek ima enako dostojanstvo pred Bogom, ne pa iste naloge in poslanstva, ne istih darov, milosti in talentov. Bog se ne poteguje za uravnilovko in noče ljudi množice. Noče kopij, ampak *“prečiščene originale”* (mati Julija). Vsak človek naj se nauči to priznavati, predvsem tisti, ki so odgovorni za druge. Kako zelo je bilo Gospodu pri srcu, da je to zadnje navodilo dal Petru pred svojim vnebohodom, da bi v pravičnosti in svetosti hodil pred svojo čredo!

Binkoštni dogodek – Preoblikujoča milost Svetega Duha

Jezus Kristus, Jagnje božje, je dal svoje življenje za odrešenje ljudi. Peter je spadal med prve, ki so mogli prejeti preoblikujočo moč Svetega Duha, ta veliki dar, ki je sad trpljenja, smrti in vstajenja Jezusa Kristusa. V njem se nam razodeva božja moč, ki ga je iz preprostega ribiča iz Galileje, oblikovala za skalo Cerkve. Poln gotovosti, ki jo daje vera, in notranjega žara Svetega Duha, je o binkoštih stopil pred ljudstvo in govoril: *“Možje Izraelci, poslušajte te besede! Jezusa Nazarečana, ki ga je Bog pred vami potrdil z*

močmi, čudeži in znamenji, ki jih je Bog po njem delal med vami, kakor sami veste, njega so – prav kakor je Bog hotel in predvideval – izročili vam, vi pa ste ga po rokah krivičnikov pribili na križ in umorili. Toda Bog ga je rešil iz smrtnih muk in obudil od mrtvih, saj ni bilo mogoče, da bi smrt imela oblast nad njim” (Apd 2,22-24). Nič ni Petra več zadržalo. On, ki se je še pred kratkim izognil vprašanju, če pozna Jezusa, in ga je zatajil, se zdaj ni več bal. Zdaj je Sveti Duh, duh ljubezni in strahu božjega, premagal človeški

strah. Postal je mož vere, priča Jezusa Kristusa in izpovedovalec božje resnice in modrosti.

Bog sam je okrepil njegovo vero in njegovo poslanstvo z nadnaravno močjo. Sredi ljudstva je mogel Peter nadaljevati s tistimi znamenji in čudeži, ki jih je delal njegov ljubljani Učenik: *“Peter in Janez sta šla ob deveti uri molit v tempelj. Prinesli so moža, ki je bil od rojstva hrom. Vsak dan so ga polagali pred tempeljska vrata, ki se imenujejo Lepa, da bi prosil vbogajme tiste, ki so prihajali v tempelj. Ko je mož videl, da nameravata Peter in Janez stopiti v tempelj, ju je prosil miloščine. Peter in Janez sta se zazrla vanj in Peter je rekel: 'Poglej naju!' Mož ju je napeto gledal, če bo kaj dobil. Peter pa je rekel: 'Srebra in zlata nimam, dam ti pa, kar imam: V imenu Jezusa Kristusa Nazarečana, hodi!' In prijel ga je za desno roko in ga dvignil. V hipu so se mu utrdila stopala in gležnji. Skočil je pokonci, čvrsto stal in hodil. Šel je z njima v tempelj in hodil okoli, poskakoval in hvalil Boga”* (Apd 3,1-8). Z njegovim vernim ravnanjem in podarjeno mu avtoriteto je mogla božja moč v Petru delovati. Njegova beseda in njegov zgled sta prižgala vero v srcu hromege.

“Kot poglavar Kristusove Cerkve izpove Peter, da ima na razpolago » kot miloščino » samo tisto, kar mu je dal Kristus, z božjo močjo in sredstvi, ki mu jih je zaupal. 'Srebra in zlata nimam. Toda, kar imam, ti dam' (Apd 3,6). To je bila njegova vera v ozdravljajočo in odrešujočo moč, ki mu jo je Gospod dal za njegovo nalogo in njegovo službo. Napolnjen s

takim zaupanjem, je mogel Peter hromemu, v Jezusovem imenu – ne v svojem imenu in ne s svojimi sredstvi – ukazati, ga pogledati in tako dobiti za njegovo telo in njegovo dušo tisto moč, ki je mogla ozdraviti njegovo uboštvo, odvzeti njegovo slabost in iz njega narediti drugega človeka, ki je v Jezusu spoznal in priznal svojega Odrešenika” (mati Julija).

Apostolski koncil – Peter – vrhovni poglavar Cerkve, ki obsega vsa ljudstva

Jezus si je zadal nalogo: izpolniti Očetovo voljo in vzgojiti Petra za vrhovnega poglavarja Cerkve. Peter pa je mogel dojeti širokost svojega poslanstva le korak za korakom. Čeprav je že prejel Svetega Duha, je potreboval posebno pomoč svojega božjega Učenika, da je povsem prerasel svojo še narodnostno obarvano vero in došel do tiste notranje svobode, ki je bila potrebna

za njegovo poklicanost. V Jafi je od Gospoda dobil naročilo, naj gre tudi k poganom (Apd 10). Pri tem je Peter moral premagati notranji odpor, ker mu je še manjkalo širine. Moral je šele doumeti, da Kristusova Cerkev ne sme biti vezana na en narod ali eno deželo. Gospod je v videnju ozdravil njegovo kratkovidnost, da je mogel, kot glava Cerkve, postati učitelj in oče za Jude kot tudi za pogane. Odkritosrčno je priznal: *“Zdaj v resnici razumem, da Bog ne gleda na osebo, temveč mu je v vsakem narodu vseč, kdor se ga boji in pravično ravna. Izraelovim sinovom je poslal*

besedo in jim sporočil veselo oznanilo miru po Jezusu Kristusu, ki je Gospod vsega” (Apd 10,34-36).

Kaj se je v tej uri zgodilo s Petrom? Iz vnetega apostola za Jude je postal duhovni oče vesoljne Cerkve! Kar je Peter v veri sprejel in udejanil, je postalo mogočen ogenj, ki je gorel v njem. Usposabljal ga je, da je pri apostolskem koncilu nastopil z vso odločnostjo proti tisti skupini, ki je prišla k veri iz farizejske stranke. Pavla in njegove sodelavce so hoteli prisiliti, da bi poganskim kristjanom naložili obrezo in s tem vso judovsko vero z njenimi zakoni in navadami. Peter je energično pričeval pred vsemi o spremembi, ki se je izvršila v njegovem mišljenju. *“Po daljšem razpravljanju je Peter vstal in jim spregovoril: 'Bratje! Vi veste, da me je Bog že pred davnim časom izbral izmed vas, da bi pogani po mojih ustih slišali besedo veselega oznanila in sprejeli vero. Bog, ki pozna srca, je to potrdil tako, da jim je dal Svetega Duha kakor nam. Nobene razlike ni naredil med nami in njimi, saj je z vero očistil srca. Zakaj torej zdaj skušate Boga in hočete naložiti na tilnik učencev jarem, ki ga ne naši očetje ne mi nismo mogli nositi. Mi vendar verujemo, da smo po milosti Gospoda Jezusa zveličani tako kakor oni.' Vsi, ki so bili zbrani, so utihnili” (Apd 15,7-12).*

Tu nam Luka poroča o prvem koncilu cerkvene zgodovine. Peter se pokaže kot glava Cerkve, ko napravi temeljno odločitev, da imajo namreč pogani, prav tako kot kristjani, dostop do Cerkve. To pomeni, da je Cerkev vesoljna, katoliška, da zajema vse narode in kulture. Če hočete,

imamo tu prvo dogmo, prvo nezmotno odločitev cerkvenega učiteljstva: Zveličanje in opravičenje človeka ne pride s spolnjevanjem postave, ampak po milosti Jezusa Kristusa. Ko je Peter končal svoj govor, sta oba apostola in misijonarja: Pavel in Barnaba pričala za resnico Petrovih besed s tem, da *“sta pripovedovala, kako velika znamenja in čudeže je Bog po njima storil med pogani”* (Apd 15,12). Končno je Jakob prevzel besedo in na teološki način utemeljil Petrovo odločitev.

Pri apostolskem koncilu je Peter v moči Svetega Duha in v edinosti z drugimi apostoli nastopil kot tisti, ki ga je Gospod postavil za najvišjega učitelja Cerkve. Njegova beseda resnice, napolnjena s Kristusovo avtoriteto, zveni skozi stoletja v učiteljski službi papeža in v zboru škofov, ki ga vodi ter daje Cerkvi edinost in mir.

Peter in Pavel – Služba Cerkvi v milosti edinosti in različnosti poslanstva

Preden se je vrnil k Očetu, je Vstali Jezus pozival Petra, naj se ne primerja z drugimi, ampak naj v duhu razločevanja, spoštljivo priznava nalogo vsakega posameznika v Cerkvi. Bil je pripravljen spremeniti svoje mišljenje. Sveto pismo nam izpričuje, kako sta on in Pavel njuno poslanstvo uresničevala kot službo za gradnjo Cerkve, skrivnostnega Kristusovega telesa. Kajti *“vsakemu se daje razodetje Duha v korist vseh”* (1 Kor 12,7). Peter, ki je tri leta živel z Jezusom, ki ga je uvedel v svet vere, je bil glava mlade Cerkve. Pavel, ki je srečal Gospoda pred vrati Damaska, je bil pripravljen na temeljito spreobrnjenje. Prejel je karizmo apostolske službe: oznanjevalca resnice in učitelja poganov. Oba voditelja apostolov sta v zvestobi udeleževala svoje poslanstvo ter se medsebojno dopolnjevala in bogatila. Pavel je bil pripravljen Petru predložiti evangelij, ki ga je sam prejel od Gospoda. Hotel se je prepričati, da si ne prizadeva zaman v apostolski službi (prim. Gal 2,2). Peter pa je bil pripravljen, da ga Pavel dopolnjuje. Ko je bil v nevarnosti, da iz strahu pred ljudmi privoli v kompromis z resnico in ne priča za svobodo, ki jo je prinesel evangelij (Gal 2,11-15), je prisluhnil Pavlovim svarilnim besedam. Peter in Pavel, oba stebra Cerkve, sta bila kljub različnosti svojega porekla, svojega načina in poti svoje vere zgled medsebojnega služenja v resnici in ljubezni. Znala sta razlikovati med bistvenim in nespremenljivim in tem, kar naj

se dinamično razvija po božjem načrtu. Njuna edinost je bila zasidrana v veri, upanju in ljubezni. Bila je zanesljiv temelj za mlado Cerkev na začetku njenega razvoja in ji je dajala moč izžarevanja in dinamiko.

“Odrešujoča Kristusova luč je vodila Petra in Pavla in ju preko stalnega spreobračanja v mišljenju in delovanju pripeljala k edinosti z Bogom in med seboj. Ta luč ju je spreobrnila od vse samoljubne (egoistične) ljubezni. Izpeljala ju je iz njunih mnogih dozdevno dobrih mnenj in namenov, ju preoblikovala v odrešena, na Boga usmerjena človeka, v apostola in duhovnika, ki sta bila deležna Kristusovega daritvenega življenja in daritvene smrti. Tako sta postala vredno in rodovitno orodje za gradnjo Kristusovega kraljestva v dušah. To je kraljestvo miru in pravega veselja, ki ga svet ne more dati” (mati Julija).

Peter – zgled za naše versko življenje

Pot Petrovega spreobrnjenja nam kaže, da ima vera ozdravljajočo moč, ki celotni človeški naravi vrne njen prvotni red in harmonijo. Duh, volja, čustva, zmožnost spominjanja, vse duhovne moči, darovi in talenti postanejo osvobojeni posledic greha. Človek se usposobi, da korak za korakom doseže polnost ljubezni do Boga in bližnjega. *“Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo, z vsem mišljenjem in svojega bližnjega kakor sam sebe”* (Lk 10,27). Z odrešujočo milostjo pride do tiste preнове, ki v nas obnovi božjo podobo. Grešni padeč, upor proti Bogu, je prinesel temo, razcepljenost in protislovje v človekovo naravo. Božji Sin pa je prišel, da bi nas osvobodil iz te nemoči in notranje razdvojenosti. Razsvetljuje oči našega srca, da ga spoznamo. Odpira naša ušesa, da prisluhnemo njegovi besedi. Ozdravlja našo nemost, da ga priznamo. Osvobaja nas iz ječe egoizma in nam daje moč, da služimo drug drugemu. Vsak človek je poklican, da postane prejemnik tiste velike obljube, s katero je Gospod začel svoje javno poslanstvo: *“Gospodov duh je nad menoj, kajti Gospod me je mazilil. Poslal me je, da oznanim blagovest ubogim, da jetnikom prinesem oproščenje in slepim vid, da zatirane pustim na svobodo in napovem leto Gospodovega usmiljenja”* (Lk 4,18-19).

Vsak človek more prejeti milost božjega odrešenja. Pogoj je vera v njegovo besedo in njegovo resnico. To je tista vera, ki jo napolnjuje zaupanje in je učinkovita v dejanjih ljubezni

in pokorščine. Z odrešujočo milostjo človek vedno bolj doživlja notranji mir in veselje. To mu daje Gospod tudi takrat, ko njegova vera še ni popolna. Vedno bolj raste v njem želja, da bi častil Boga, ljubil bližnjega in pričeval za to, da je odrešujoča milost preoblikujoča moč in ustvarja novega človeka po božji podobi in sličnosti. Mnoge človeške meje bodo premagane v tem odrešujočem procesu. Marsikatero omejenosti pa ostanejo daljši ali krajši čas. A tudi te imajo svoj pomen, da nas ohranijo v ponižnosti in odvisnosti od Boga in nas priganjajo, da v veri in ljubezni še naprej rastemo, zorimo in se žrtvujemo za druge. Vsak, ki na tej poti napreduje, more doživeti čudovitost postati novo v Kristusovi milosti, kar se dogaja v njegovi duši, duhu in telesu, in priznati s Petrom: *“Zahvaljen bodi, Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa! V svojem velikem usmiljenju nas je s tem, da je obudil od mrtvih Jezusa Kristusa, prerodil za živo upanje, za neuničljivo, brezmadežno in nepokvarljivo dediščino. Ta je shranjena v nebesih za vas. Božja moč vas po veri varuje, da boste dosegli zveličanje, ki čaka, da se v poslednjem času razodene. Bodite tega veseli, čeprav morate zdaj nekaj časa trpeti v raznih preskušnjah. Tako bo pristnost vaše vere veljala več kakor pečat na zlatu, ki je minljivo, pa se v ognju preizkuša. V hvalo, slavo in čast vam bo, ko se bo razodel Jezus Kristus. Ljubite ga, čeprav ga niste videli. Verujete vanj, čeprav ga zdaj še ne vidite, radujete se v neizrekljivem in veličastnem veselju, ko se trudite, da bi dosegli namen svoje vere: zveličanje duš”* (1 Pt 1,3-9).

*Vera je moč, ki prinaša luč,
ima prodirajočo moč,
daje moč za razločevanje.*

*Vera je moč, ki prosi,
ima ljubečo moč,
daje moč za služenje.*

*Vera je prečiščujoča moč,
ima ozdravljajočo moč,
daje moč za svobodo.*

*Vera je zoreča moč,
ima izžarevajočo moč,
daje moč za življenje.*

Vera je moč, ki je nad satanom!

Vera je božji dar.

mati Julija

Peter je v veri postal močan. Ko so njemu in Janezu prepovedali učiti v Jezusovem imenu, sta odgovorila: "Presodite, kaj je bolj pravično pred Bogom: poslušati vas ali Boga" (Apd 4,19). Z darom razločevanja je prišel do notranje svobode. Njegova dozorela vera mu je dala

nadnaravni uvid, ki ga prej ni poznal. Ta uvid je bil božji dar, ne rezultat samo človeškega prizadevanja.

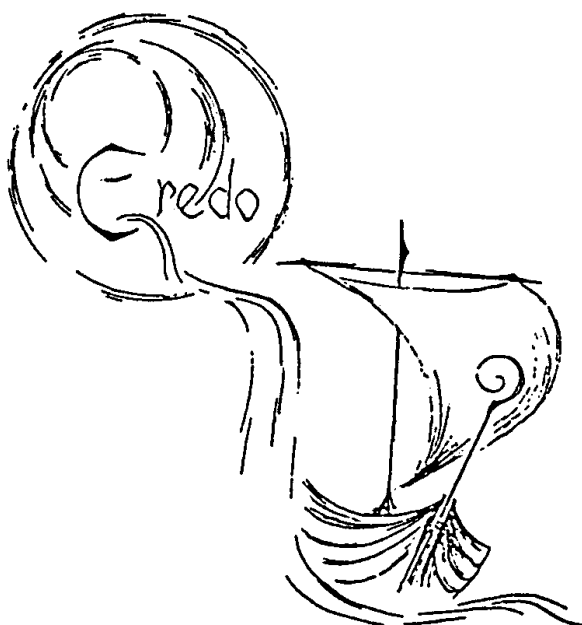
Peter je zgled, kako more božja milost preoblikovati človeški razum, da more prejeti luč razločevanja, čeprav more razum marsikaj spoznati brez luči vere. Pavel pričuje, da more vsak človek, ki iskreno išče, priti do spoznanja božjega bivanja (prim. Rim 1,19ss). Da pa more sprejeti čudovita božja razodetja v Stari in Novi zavezi, se mora razum upogniti pred Bogom in ga mora razsvetliti vera. Človeški duh, ki se ga je dotaknila božja milost, prejme čudovita spoznanja o Bogu, o njegovi resnici in njegovi volji, o njegovem delovanju v zgodovini, o človeku in smislu človeškega življenja. Človekov verni duh more z božjo pomočjo spoznati dogajanja človeške zgodovine ali zgodovine svojega življenja v njunem pravem pomenu in njunih notranjih povezavah. Spozna, da božja ljubezen in božja previdnost objemata vse, in odkoder vse prejema smisel in vlogo. Vera ustvarja novo razumsko zmožnost, ki ga dviga nad samega sebe in naredi za posodo tega, kar prihaja iz Boga in njegovega načrta. Pavel poziva k temu novemu mišljenju, ki ga tako kot Peter doživlja kot razsvetljenje: *“In nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte z obnovo svojega uma, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu vsečno in popolno”* (Rim 12,2).

Odprtost človeškega razuma za božjo skrivnost, priteguje božjo modrost. Petru, preprostemu ribiču, je bila dana s

spreobrnjenjem k veri: *“Zato opašite ledja svojega razuma, trezni bodite, popolnoma naslonite upanje na milost, ki vam je prinesena v razodetju Jezusa Kristusa. Kot otroci poslušnosti se ne prilagajajte prejšnjim željam, ki ste jih imeli v svoji nevednosti, marveč bodite v vsem ravnanju tudi sami sveti, kakor je svet tisti, ki vas je poklical, saj je pisano: Bodite sveti, ker sem jaz svet. Če kličete za Očeta tistega, ki vsakogar sodi nepristransko, le po njegovem dejanju, preživite v spoštljivem strahu čas svojega bivanja v tujini. Saj veste, da vas iz vašega praznega življenja, ki ste ga podedovali od očetov, niso odkupile minljive reči, srebro ali zlato, ampak dragocena kri Kristusa, brezhibnega in brezmadežnega jagnjeta. On je bil že pred stvarjenjem sveta spoznan, razodel pa se je poslednji čas za vas, ki po njem verujete v Boga, ki ga je obudil od mrtvih in mu dal slavo, tako da se vaša vera in upanje nanašata na Boga. Ker ste v poslušnosti resnici očistili svoje duše za iskreno bratoljubje, se goreče in iz čistega srca ljubíte med seboj, ker niste bili prerojeni iz propadljivega, temveč iz nepropadljivega semena, po Božji besedi, ki je živa in večna” (1 Pt 1,13-23).*

Papež – Naša zvestoba nasledniku svetega Petra

Ko je Jezus prvič videl ribiča Simona, ga je nagovoril z besedami: *“Ti si Simon, Janezov sin. Imenoval se boš Kefa. To pomeni Peter (Skala)”* (Jn 1,42). Tako nam poroča evangelist Janez. Od svojega prvega srečanja je Jezus videl v njem, ki se je moral še toliko naučiti, skalo, na kateri je hotel graditi svojo Cerkev. Peter ni bil človeško popoln. Ni bil posebno nadarjen. Voditelji ljudstva, starešine in pismouki so njega in Janeza imeli za *“preprosta človeka in brez izobrazbe”* (Apd 4,13). A Peter je bil mož, ki ga je Bog izvolil in ki je to izvolitev sprejel s čistim srcem. Ne od ljudi, ampak od Gospoda samega, je Simon dobil novo ime. To ime izraža poslanstvo, službo. Ta služba je velik božji dar Cerkvi in ljudem in obstaja dalje v naslednikih svetega Petra, papežih.

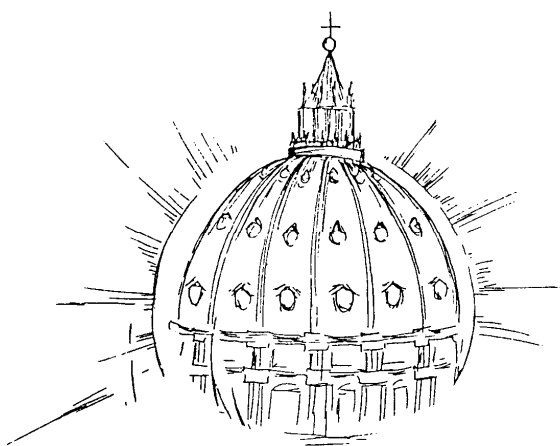
Kdor prizna Petrovo službo kot božjo ustanovo, vidi v papežu več kot voditelja največje verske skupnosti na svetu. Njegova beseda je več kot premisleka vredno izraženo mnenje. Verni kristjan prepozna v rimskem škofu namestnika Jezusa Kristusa na zemlji. Zato vera vključuje za ude katoliške

Cerkve zvestobo papežu. S pooblastilom Jezusa Kristusa in v moči Svetega Duha vodi Cerkev kot njen najvišji pastir. On je najvišji duhovnik vse Cerkve, ki z obhajanjem evharistične daritve in drugih zakramentov ljudem posreduje bogastvo božje milosti in, ki s svojo molitvijo poveljuje Boga in prinaša prošnje ljudi pred božji prestol. Je najvišji učitelj Cerkve, ki oznanja resnico vere, skrbi za njeno ohranitev in neokrnjeno posredovanje in s tem prispeva k odrešenju ljudi. *“Resnica vas bo osvobodila”* (Jn 8,32). Svojo službo opravlja papež v edinosti z vsemi drugimi škofi, nasledniki apostolov. Obenem jim je predstojnik in govori v njihovem imenu. Njegova naloga je: biti Pontifex Maximus, to je najvišji graditelj mostov vesoljne Cerkve. Je *“kot Petrov naslednik trajno ter vidno počelo in temelj edinosti, tako škofov kakor množice vernikov”* (C 23). Po njem, ki se ima za služabnika božjih služabnikov, naj se ohrani edinstvo celotne Cerkve na vseh kontinentih.

Kdor ostane zvest papežu, spozna, da iz njegove službe izhaja moč in gotovost, tolažba in pogum, luč in usmerjenost. Frančišek je vedel, da more le tedaj blagodejno delovati za Cerkev, če ima papežev blagoslov. Katarina Sienska ga je imenovala *“sladki Kristus na zemlji”*. Ignacij Lojolski je sebe in svoj novi red ponižno podredil papežu in se je v času, ki ga je zaznamovala nezvestoba, na poseben način zavezal za zvestobo papežu. Mnogi udje Cerkve so v teku stoletij izrazili svojo zvestobo prvaku apostolov tudi s trpljenjem in mučeništvom. Vedeli so, da morata vera v Cerkev in v Petrovega naslednika ostati

povezani. *“Vztrajajte v pravi veri in utemeljite svoje življenje na skali Cerkve, to se pravi na priznavanju prvaka apostolov”* (Gregor Veliki).

Dvatisočletna zgodovina Cerkve nam pove, da se ni zmanjšala veličina Petrove službe, kljub človeški slabosti posameznih papežev. Obenem vidimo, da je Bog po službi papežev naredil velike stvari za Cerkev in za svet. Moramo biti hvaležni, da obstaja Peter, Skala; v dvigih in padcih zgodovine; v boju med lažjo in resnico ter med ljubeznijo in sovraštvom, ki prepreda čase, in v prihajanju in odhajanju mnenj, ideologij, političnih sistemov, ljudstev, kraljestev in oblasti. Peter ponavzočuje Jezusa Kristusa, Gospoda zgodovine, ki preživi čase. Cerkvi daje stalnost in hkrati vedno novo življenjsko silo in dinamiko.

Petrova služba ni človeška iznajdba, ampak izvira iz božje postavitve. *“Ni osnovana na človeških zmožnostih in močeh, ampak na Kristusovi molitvi, ki prosi Očeta, da Simonova vera 'ne opeša' (Lk 22,32). Ko se je nato 'spet spreobrnil', more Peter izvrševati svojo*

službo med brati” (papež Janez Pavel II.). Kar je Peter mogel spoznati in česar se je mogel naučiti v šoli svojega Učenika, velja še danes za papeža in za vse, ki z njim delijo pastirsko skrb. Zato ostane premišljevanje Jezusovih besed

Petru in pot, ki jo je prehodil, navdihujoči vir za vse pastirje Cerkve.

Jezus Kristus je nagovoril človeka Simona z besedami: "Ti si Peter, Skala." Verni kristjan bo zato moža, ki so ga kardinali v konklavu izvolili za papeža, nagovoril z istimi besedami: Ti si Peter, Skala. Vera nam pravi: »Na njegovi izpovedi, na njegovem nauku in navodilu Kristus gradi svojo Cerkev«. *"In peklerska vrata je ne bodo premagala"* (Mt 16,18).

*Sveti Duh,
razsvetli svetega očeta
in vse, ki so poklicani,
da v svoji veliki odgovornosti
služijo lepoti in veličastvu
božje Cerkve
in božjemu ljudstvu razodevajo njeno luč.
Naj bi prišle za mnoge zopet
nove binkošti.
mati Julija*

Kazalo

	Stran
Uvod	3
Bogat ribji lov in poklic Petra – Delovanje v veri	5
Hoja po jezeru – Vztrajnost v moči vere	11
Priznanje Mesija v Cezareji Filipovi – Vera kot milost in izpoved	16
Jezusovo spremenjenje - Uvod v skrivnost križa	19
Vprašanje o davku – Veren odnos do postave	22
Umivanje nog – Nepozabno dejanje ljubezni	26
Naznanilo izdajstva – Pomanjkljivo Petrovo samospoznanje	31
Jezusa primejo; Peter zataji Jezusa – Bridka izkušnja za Učenika in njegovega učenca	33
Srečanje na jezeru – Iskrena ljubezen kot najlepša oblika pokore in poduhovljajoča moč pastirske službe	38
Naznanilo mučeništva – Apostolska služba in trpljenje	41
Zadnje navodilo Vstalega Jezusa – Razločevanje v božji luči	43
Binkoštni dogodek – Preoblikujoča milost Svetega Duha	45
Apostolski koncil – Peter – vrhovni poglavar Cerkve, ki obsega vsa ljudstva	48
Peter in Pavel – Služba Cerkvi v milosti edinosti in različnosti poslanstva	51
Peter – Zgled za naše versko življenje	53
Papež – Naša zvestoba nasledniku svetega Petra	58
Kazalo	62